

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

5.Bf.166/2023/44.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság helysége, a 2023. november 15. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta, és 2023. november 17. napján kihirdette a következő

ÍTÉLETET:

A kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmények miatt vádlott1 és társai ellen indult büntetőügyben a bíróság 2022. november 30. napján kihirdetett 20.B.66/2021/81. számú ítéletét vádlott1 I. r., II.r., III.r., IV.r., V.r., VI.r., személy12 VII. r. és VIII.r. vádlott vonatkozásában megváltoztatja.

A II.r., III.r., IV.r., V.r., személy12 VII. r. és VIII.r. vádlottak terhén értékelt kábítószer-kereskedelem büntetettének jogszabályi megjelölésénél feltünteti a Btk. 176. § (1) bekezdés 4. fordulátát is.

vádlott1 I. r. vádlottal szemben – a zár alá vétel feloldásáról szóló rendelkezés mellőzésével – az helység zártkert 3312/3. és helység belterület helyrajzi szám1 számú ingatlanokra is vagyoneklkobzást rendel el.

II.r. vádlott1 szabadságvesztés büntetésének végrehajtási fokozatát börtönben állapítja meg.

III.r. vádlott szabadságvesztését – a próbaidőre felfüggesztő rendelkezés egyidejű mellőzésével – 2 (két) év 10 (tíz) hónapra súlyosítja, egyben 3 (három) év közügyektől eltiltásra is ítéli.

IV.r. vádlott szabadságvesztés büntetését 3 (három) évre mérsékli.

A V.r. vádlott vonatkozásában alkalmazott vagyoneklobzással érintett összegek közül a 20.000 (húszezer) forintos tételt a bíróság Bírósági Letéti Csoportja BL 649/2023/1. számon kezeli.

VII.r. vádlott a szabadságvesztésből annak fele része letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

VIII.r. vádlott szabadságvesztését 1 (egy) év 6 (hat) hónapra mérsékli, egyben – a közügyektől eltiltás egyidejű mellőzésével – a végrehajtását 4 (négy) évi próbaidőre felfüggeszti. A vádlott a szabadságvesztés büntetésből – annak végrehajtása elrendelése esetén – a kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra.

A vádlottl I. r., II.r., III.r., IV.r., V.r., VI.r., VIII.r. vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetésből – VI.r. vádlottl-nál a végrehajtása elrendelése esetére – engedélyezhető feltételes szabadságra bocsátásának elsőfokú bíróság által meghatározott napja e kedvezmény legkorábbi időpontja.

A vádlottl I. r., IV.r. és II.r. vádlottl II r. vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztésbe a 2019. február 20. napjától 2019. december 3. napjáig előzetes fogvatartásban és a 2019. december 4. napjától 2021. március 19. napjáig ingatlan elhagyását tiltó bűnügyi felügyelet hatálya alatt töltött időt rendeli beszámítani. A bűnügyi felügyelet beszámítása során egy napi szabadságvesztésnek II.r. vádlottl esetén négy, a további vádlottak esetén öt nap bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg.

A VI.r. vádlottl-al szemben kiszabott szabadságvesztésbe a 2019. február 13. napjától 2019. november 14. napjáig letartóztatásban és a 2019. november 15. napjától 2020. március 5. napjáig ingatlan elhagyását tiltó bűnügyi felügyelet hatálya alatt töltött időt rendeli beszámítani. A bűnügyi felügyelet beszámítása során egy napi szabadságvesztésnek négy nap bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg.

A VII.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe a 2019. február 20. napjától 2019. november 14. napjáig letartóztatásban és a 2019. november 15. napjától 2020. március 5. napjáig ingatlan elhagyását tiltó bűnügyi felügyelet hatálya alatt töltött időt rendeli beszámítani. A bűnügyi felügyelet beszámítása során egy napi szabadságvesztésnek négy nap bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg.

Az elkobozni rendelt bűnjelek esetében a lefoglalás megszüntetésére utalást mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy

- a vádlottak személyi adatait megelőzően rögzített letartóztatás befejező napja helyesen: 2019. december 3., míg a bűnügyi felügyelet kezdőnapja: 2019. december 4.
- vádlott1 I. r. vádlott tényleges tartózkodási helye: bv intézet2 és Börtön,
- II.r. vádlott1 lakóhelyének irányítószáma helyesen 1163, a tartózkodási helye megszűnt, tényleges tartózkodási helye: bv intézet3-végrehajtási Intézet;
- III.r. vádlott lakcíme a tartózkodási helyeként feltüntetett helységnév míg a lakcímeiként feltüntetett budapesti cím megszűnt;
- IV.r. vádlott személyi adatai közül a igazolványszám azonosítójú igazolványszám feltüntetését mellőzi;
- V.r. vádlott személyi igazolványának száma: igazolványszám1;
- VIII.r. vádlott tényleges tartózkodási helye: cím1, személyi igazolványának száma: igazolványszám2
- valamennyi vádlott személyi adatai közül mellőzi a telefonszám feltüntetését.

A szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott1 I. r. vádlott által 2023. február 3. napjától a mai napig letartóztatásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS

[1] A bíróság 2022. november 30. napján kihirdetett 20.B.66/2021/81. számú ítéletével

- vádlottl I. r. vádlottat kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) és (3) bekezdés],
lőfegyverrel és lőszerral visszaélés büntette [Btk. 325. § (1) bekezdés *a*) pont, (2) bekezdés *a*)
pont] és gyógyszerhamisítás büntette [Btk. 185/A. § (1) bekezdés *b*) pont] miatt halmazati
büntetésül 7 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra;
- II.r. vádlottlat társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) és
(3) bekezdés] miatt 6 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 7 év közügyektől
eltiltásra;
- III.r. vádlottat társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) és
(3) bekezdés] miatt 1 év – végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett – börtönben
végrehajtandó szabadságvesztésre;
- IV.r. vádlottat kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) és (3) bekezdés] miatt 4 év
fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra;
- V.r. vádlottat társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) és
(3) bekezdés] miatt 4 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 5 év közügyektől
eltiltásra;
- VI.r. vádlottlat társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) és
(3) bekezdés] miatt 2 év – végrehajtásában 5 évi próbaidőre felfüggesztett –
szabadságvesztésre;
- VII.r. vádlottat kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) és (3) bekezdés] miatt 2
év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra;
- VIII.r. vádlottat kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) bekezdés] miatt 2 év
börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra;
- X.r. vádlottl. vádlottat kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) bekezdés] miatt 1
év – végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett – szabadságvesztésre ítélte.

[2] Az elsőfokú bíróság valamennyi vádlott esetében a szabadságvesztés kétharmad
részének kitöltését követő napban határozta meg a feltételes szabadság legkorábbi időpontját,
és rendelkezett az I-VII. r. vádlottak által előzetes fogvatartásban és ingatlan elhagyását tiltó
bűnügyi felügyelet hatálya alatt töltött idő beszámításáról. vádlottl I. r. vádlott, II.r. vádlottl,
IV.r. vádlott és V.r. vádlottakkal szemben vagyoneklobzást rendelt el, továbbá rendelkezett a
bűnjelekről és az eljárás során felmerült bűnügyi költségről is.

[3] Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész az I-VII. r. vádlottak terhére a kiszabott
büntetések súlyosításáért jelentett be fellebbezést, a VIII. és X. r. vádlottak tekintetében

tudomásul vette az ítéletet. vádlott1 I. r. vádlott és védője, II.r. vádlott1 és védője, IV.r. vádlott védője, VIII.r. vádlott és védője a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést. III.r. vádlott védője téves minősítés miatt és a kiszabott büntetés enyhítése érdekében, V.r. vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése, harmadlagosan hatályon kívül helyezés érdekében, VII.r. vádlott védője téves tényállás és jogi minősítés miatt, a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést az elsőfokú ítélet ellen. VI.r. vádlott1 védője tudomásul vette az elsőfokú ítéletet. X.r. vádlott1. vádlott és védője az ítélet ellen nem jelentettek be fellebbezést, így az a X. r. vádlott vonatkozásában 2023. április 26. napján jogerőre emelkedett.

[4] Az ügyész fellebbezésében előadta, hogy a törvényszék az enyhítő körülményeknek eltúlzottan nagy, míg a súlyosító körülményeknek indokolatlanul csekély jelentőséget tulajdonított. Az ügyész a súlyosító körülmények részletes felsorolását követően levonta azt a következtetést, hogy az elsőfokú ítélettel a súlyosító körülményeknek az enyhítő körülményeket meghaladó vagy azokat megközelítő nyomatéka ellenére az I. és II. r. vádlottak esetében a törvényi minimumot alig meghaladó, a többi vádlott esetében azt el sem érő szabadságvesztés büntetés került kiszabásra, amely a III. és VI. r. vádlottak vonatkozásában még felfüggesztésre is került. Az ügyész rámutatott arra, hogy III.r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú ítéletben az öt évtől húsz évig terjedő határozott tartamú szabadságvesztés miatt kiszabott egy év szabadságvesztés a Btk. 82. §-ára figyelemmel törvénysértő.

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2023. május 30. napján kelt BF.711/2019/15. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabálysértést nem követetett el, az előkészítő ülésen az I., VI. és X. r. vádlottak által tett beismerő nyilatkozatokat törvényesen fogadta el. A tagadó vádlottak tekintetében ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a mérlegeléssel megállapított tényállás alkalmas a felülbírálatra. Az elsőfokú bíróság által rögzített tényálláson keresztül felmentést kezdeményező fellebbezések a bizonyítékok felülmérlegelését célozzák, így azok a másodfokú eljárásban nem vezethetnek eredményre. Álláspontja szerint a törvényszék a tényállás alapján okszerűen következtetett valamennyi vádlott elkövetéskori tudattartalmára, és az I. r. vádlott közbiztonság elleni bűncselekményének kivételével a cselekményeket törvényesen minősítette.

[6] Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság vádlott1 I. r. vádlott bűnösségét a Btk. 325. § (1) bekezdés a) pontjába és a (2) bekezdés a) pontjába ütköző löfegyverrel és lőszerrel visszaélés büntetében állapította meg, de a Btk. 325. § (6) bekezdése szerint a lőszerrel visszaélés büntetése csak akkor állapítható meg, ha a lőszer a csekély mennyiséget meghaladja, ami pedig a törvényi meghatározás szerint 10 darab. Mivel az I. r. vádlott hat darab kézi löfegyverhez tartozó lőszert tartott, ez önálló jogi értékelést nem nyerhet.

[7] Az ügyészség álláspontja szerint a büntetéskiszabási körülményeket az elsőfokú bíróság lényegében feltárta, de elmulasztotta az elszaporodottság súlyosító körülményként történő értékelését. A büntetéskiszabási körülmények értékelése során eltúlzott jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek, ezért a vádlottakkal szemben megítélése szerint

törvénysértően enyhe büntetéseket szabott ki. III.r. vádlottal szemben nem lett volna jogszerű lehetőség a kétszeres leszállásra, így a vele szemben kiszabott egy éves szabadságvesztést emiatt is törvénysértőnek minősítette. Kifejtette azon véleményét, miszerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a III.r. vádlottal és VI.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés felfüggesztéséről rendelkezett. Esetükben az enyhítő szakasz alkalmazásával, de a törvényi minimumot meghaladó tartamú, vádlott1 I. r. vádlott és II.r. vádlott1 esetében a középértékhez közelítő tartamú, IV.r. vádlott, V.r. vádlott és VII.r. vádlott esetében a törvényi minimumot meghaladó tartamú szabadságvesztés kiszabása indokolt az ügyészség álláspontja szerint.

[8] Mindezek alapján az ügyészség arra tett indítványt, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg, az I. r. vádlott terhére rótt közbiztonság elleni bűncselekmény minősítését módosítsa, az I., II., III., IV., V., VI. és VII. r. vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamát emelje fel, a III. és VI. r. vádlottak esetén mellőzze a végrehajtás felfüggesztését, és őket a közügyek gyakorlásától tiltsa el.

[9] vádlott1 I. r. vádlott védője fellebbezésében azt az álláspontot képviselte, hogy védence kiemelkedő együttműködésére figyelemmel a vele szemben kiszabott büntetés enyhítése indokolt. Álláspontja szerint a lefoglalt kábítószer mennyisége, a tiszta hatóanyag-tartalom, a vádlottak száma és az elkövetői szálak a hasonló ügyekhez képest nem mutatnak olyan jelentős kiugrást, ami a törvény szigorának alkalmazását indokolná. Több bírói döntésre is hivatkozott annak alátámasztására, hogy a hasonló ügyekben a törvényi minimum közelében kiszabott büntetések tekinthetők tipikusnak. Érvelt azzal, hogy az I. r. vádlott a lefoglalt lőfegyvert nem kívánta felhasználni, és a lőszeres száma nem haladta meg a csekély mennyiséget. Részletesen számbavette az I. r. vádlott javára írható enyhítő körülményeket, és megállapította, hogy azok jelentős túlsúlya folytán a kiszabott büntetés számottevő enyhítése és börtön fokozat alkalmazása indokolt.

[10] A vagyonekbevonás tekintetében kifejtette, hogy az intézkedés alá vont vagyontárgyak nagyobb része a kábítószer-kereskedelemmel érintett időszak előtt került az I. r. vádlott tulajdonába, és azok törvényes eredetét bizonyították az eljárás során. Levezette, hogy a kérdéses vagyontárgyak értéke nem olyan jelentős, hogy szerzésük aránytalanul lenne tekinthető védence jövedelmi és vagyoni viszonyaihoz képest, különösen arra figyelemmel, hogy az I. r. vádlott több sikeres vállalkozást is vitt letartóztatása előtt. Hivatkozott az irányadó uniós jogi normákra és a bírói gyakorlatra is annak alátámasztása érdekében, hogy az I. r. vádlott valamennyi zár alá vett és lefoglalt vagyontárgyára kimondott vagyonekbevonás aránytalan szankció lenne. Mindezek alapján a védő ezen intézkedés mellőzésére tett indítványt.

[11] II.r. vádlott1 és III.r. vádlott védője fellebbezésében azzal érvelt, hogy ha még bizonyítható lenne is, miszerint III.r. vádlott rész vett valamilyen formában a II. r. vádlott kábítószer-kereskedői tevékenységében, az már nem állapítható meg kétséget kizáró bizonyossággal, hogy valamennyi, a II. r. vádlott cselekményével érintett kábítószerrel tudott, és magatartása a teljes mennyiséghez kapcsolható. Erre figyelemmel meglátása szerint a terhére a kábítószer-kereskedelem alapesete róható, amihez képest az elsőfokú bíróság által kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés már nem törvénysértő. II.r. vádlott1 vonatkozásában

a vádlott betegségeivel és kedvező családi körülményeivel érvelt a büntetés enyhítése mellett. Kifejtette, hogy ha mindkét védencét végrehajtandó szabadságvesztésre ítéli a bíróság, akkor közös kiskorú gyermekeik elhelyezése nem lesz megoldott.

[12] IV.r. vádlott védője fellebbezésében kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem kellő súllyal értékelte az enyhítő körülményeket, különösen a vádlott személyi és családi körülményeit. Az elsőfokú bíróság annak sem tulajdonított megfelelő súlyt, hogy a IV. r. vádlott volt az, aki már a nyomozás kezdeti szakaszában is beismerő vallomást tett, és egyezség megkötését kezdeményezte. A védő elemezte azt a folyamatot, ami a kábítószer árusításához vezetett, és levonta azt a következtetést, hogy a IV. r. vádlott által elkövetett kábítószer-kereskedelem tárgyi súlya jóval csekélyebb a tipikusnál. Hangsúlyozta a IV. r. vádlott megbánását, törvénytisztelő életvitelét, kedvező személyi körülményeit, és mindezekre figyelemmel felfüggesztett szabadságvesztés kiszabására tett indítványt.

[13] V.r. vádlott védője fellebbezésében elsődlegesen a törvényszék által megállapított tényállást támadta. Álláspontja szerint ez a tényállás megalapozatlan, az elsőfokú bíróság a bizonyítékok egyoldalú, részleges, okszerűtlen, logikailag hibás értékelésével és helytelen ténybeli következtetésekkel, valamint iratellenesen jutott arra a következtetésre, hogy az V. r. vádlott elkövette a terhére rótt bűncselekményt, és indokolási kötelezettségét is megsértette.

[14] Kifejtette, hogy az V. r. vádlott kábítószer-fogyasztói magatartását leíró tényállásrészre nem vett fel bizonyítást az elsőfokú bíróság. A tényállás kizárólag VI.r. vádlottl kereskedői magatartását írja le, az ebben a részben írt mennyiségek nem róhatók az V. r. vádlott terhére még akkor sem, ha arról ő a VI. r. vádlott élettársaként esetleg tudott. Kifogásolta, hogy a tényállás nem rögzítette megfelelő részletességgel az V. r. vádlott terhére rótt értékesítési alkalmakat, és a kábítószeresek hatóanyag-tartalmára csak részben állt rendelkezésre szakértői vélemény. Részletesen elemezte VI.r. vádlottl terhelő vallomását, és levonta azt a következtetést, hogy az pontatlan és ellentmondásos, így arra tényállást nem lehetett volna alapítani. Elemezte az egyéb terhelőként megjelölt bizonyítékokat is (pl. telefonos szöveges üzenetek, lehallgatott telefonbeszélgetések, rejtett figyelés adatai), és megállapította, hogy azok valójában nem tartalmazzak az V. r. vádlottat terhelő adatokat, azokból legfeljebb az V. és VI. r. vádlott szoros kapcsolatára lehet következtetést vonni. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte a V.r. vádlott javára szóló bizonyítékokat, így elsősorban a daktiloszkópiai szakértői véleményt és tanú2 tanúvallomását.

[15] A védő másodlagosan a büntetés enyhítésére tett indítványt, és ezzel összefüggésben fejtette ki az elsőfokú bíróság jogi minősítésének kritikáját. Álláspontja szerint ha meg is állapítható, hogy az V. r. vádlott valamilyen formában részt vett a VI. r. vádlott által folytatott kábítószer-kereskedelemben, magatartása legfeljebb bűnsegélynek minősülhet. Ehhez képest pedig a vele szemben kiszabott szabadságvesztés mind a belső arányosság szempontjából, mind pedig a bírói gyakorlathoz képest eltúlzott. Különösen azt kifogásolta, hogy V.r. vádlott és IV.r. vádlott azonos tartamú büntetést kapott annak ellenére, hogy az V. r. vádlott szerepe a kereskedelmi folyamatban jóval kisebb jelentőségű volt. A büntetés enyhítése körében hangsúlyozta az V. r. vádlott kedvező személyi körülményeit és az enyhítő körülmények nagyobb számát és nyomatékát.

[16] Végül számos eljárásjogi szabálysértésre is hivatkozott az V. r. vádlott védője. Álláspontja szerint ki kellett volna rekeszteni azokat a rendőri jelentéseket, amelyek az V. r. vádlott közléseit rögzítik, mivel a terheli vallomásról jegyzőkönyvet kell felvenni. Ugyancsak törvénysértő volt a leplezett eszközök alkalmazása abban a részében, amikor az ügyészség IV.r. vádlott új telefonszámaára sürgősségi engedélyt adott, mivel a rendelkezésre álló adatok szerint ekkor már napok óta ismert volt ez a telefonszám. Törvénysértőnek minősítette az eszközalkalmazásból származó bizonyítékok felhasználása az V. r. vádlott tekintetében, mivel rá nem volt bírói engedély, és így a nyomozást harminc napon belül meg kellett volna indítani vele szemben. Jogszabállyal ellentétes volt továbbá megítélése szerint vádlottl I. r. és VI.r. vádlottl beismerő nyilatkozatának elfogadása az előkészítő ülésen, mivel mindkét vádlott korábban tagadó vallomást tett, és az elsőfokú bíróság nem tisztázta az ellentmondásokat, ezzel pedig a beismerő nyilatkozat elfogadásának törvényi feltételei is tisztázatlanok maradtak. Kifogásolta továbbá, hogy VI.r. vádlottl lemondott ugyan a jelenlét jogáról, de védője távozása után a tárgyalás egy részén még részt vett, így az elsőfokú bíróság olyan személy távollétében tartotta meg a tárgyalást, akinek jelenléte kötelező lett volna.

[17] Mindezek alapján V.r. vádlott védője elsődlegesen védence felmentésére, másodlagosan a büntetés enyhítésére, harmadlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt.

[18] VI.r. vádlottl védője észrevételében hangsúlyozta, hogy védence részletes, tényfeltáró, társait is terhelő beismerő vallomást tett. Az elsőfokú bíróság minden súlyosító körülményt értékelt, továbbiak nem tárhatók fel, ezért az elsőfokon kiszabott büntetés súlyosítása nincs alap. Részletezte a VI. r. vádlott kedvező személyi körülményeit, amelyek alapján álláspontja szerint az elsőfokú ítélet helybenhagyása indokolt.

[19] VII.r. vádlott védője fellebbezésében megismételte a VII. r. vádlott azon védekezését, amely szerint soha nem adott el nagy mennyiségben kábítószer személy8 az erre utaló tanúvallomás nem felel meg a valóságnak, és azt a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok is cáfolják. Azt, hogy a VII. r. vádlott fogyasztott kannabiszt és abból több esetben megkínálta tanú3, együttes fogyasztásnak is fel lehet fogni. Hivatkozott arra, hogy ez utóbbi magatartást a VII. r. vádlott beismerte, egyebekben pedig személyi körülményei kedvezőek, ami szerinte megalapozza a felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását.

[20] VIII.r. vádlott védője fellebbezésében a belső arányosság sérelmét látta abban, hogy míg védence esetében a kábítószer mennyisége a jelentős mennyiség alsó határát nem éri el, több olyan társát is felfüggesztett szabadságvesztésre ítélte a törvényszék, aki ennél nagyobb mennyiségű kábítószerre követte el a bűncselekményt. Hivatkozott a VIII. r. vádlott rendezett személyi körülményeire és arra, hogy a büntetett előéletét megalapozó ítélet 2016-ban született egy teljesen más jellegű bűncselekmény elkövetése miatt. Ezekre figyelemmel a védő felfüggesztett szabadságvesztés kiszabására tett indítványt.

[21] A másodfokú eljárásban tartott nyilvános ülésen vádlott1 I. r. vádlott védője az írásbeli fellebbezésével egyező tartalommal adta elő perbeszédét. Kiemelte, hogy az I. r. vádlott családi élete már az ismételten elrendelt letartóztatás folytán is komoly károkat szenvedett, ezt nyomatékos enyhítő körülményként kérte értékelni.

[22] vádlott1 I. r. vádlott felszólalásában részletesen kifejtette, hogy a letartóztatás milyen hátrányokkal járt családi életére és vállalkozásai működésére. Összefoglalta a javára írható enyhítő körülményeket, így azt, hogy sikeres vállalkozásokat vitt, családi és személyi körülményei kifogástalanok, a büntetés-végrehajtási intézetben részt vesz a munkáltatásban, egészsége megromlott, és a fogvatartás körülményei tovább rontottak állapotán. A lőfegyverrel visszaélésről elmondta, hogy a fegyvert nem akarta használni, ott hibázott, hogy a talált fegyvert nem adta le.

[23] II.r. vádlott1 és III.r. vádlott védője perbeszédét az írásbeli fellebbezésével egyező tartalommal adta elő.

[24] II.r. vádlott1 felszólalásában részletesen leírta egészségi állapotát, és azt, hogy betegségei egy része a fogvatartás során ellátatlanul maradtak, hemofiliája pedig a börtönkörülmények között rendkívül komoly hátrányt jelent számára. Hivatkozott arra, hogy nem keletkezett vagyona, a lefoglalt Mercedest a testvére vette, a lefoglalt készpénz törvényes eredetét pedig bizonyították az eljárás során.

[25] III.r. vádlott felszólalásában azt a kívánságát fogalmazta meg, hogy gyermekeit szeretné tisztességesen felnevelni.

[26] IV.r. vádlott védője perbeszédét írásbeli fellebbezésével lényegében egyező tartalommal adta elő. Hangsúlyozta, hogy a IV. r. vádlott fogyasztóból lett kábítószer-kereskedő, nem a haszonszerzés volt az elsődleges célja, hanem hogy segítsen a többi fogyasztónak kábítószerhez jutni. Erre figyelemmel szerinte a cselekménye társadalomra veszélyessége rendkívül csekély, így az enyhítési lehetőség teljes kihasználásával kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés tekinthető arányos büntetésnek.

[27] IV.r. vádlott felszólalásában megbánását hangsúlyozta és azt a vágyát, hogy a vállalkozását tovább vihesse. Kiemelte, hogy megváltozott az élete, szakított a kábítószerrel, rendezte családi életét.

[28] V.r. vádlott védője perbeszédét írásbeli fellebbezésével egyező tartalommal adta elő.

[29] VI.r. vádlottl védője perbeszédében kifejtette, hogy védence beismerő vallomást tett, megbánta a bűncselekmény elkövetését, életét azóta rendezte, másfél éves gyermekének nevelése mellett viszi vállalkozását. A védő álláspontja szerint a VI. r. vádlott esetében a generális prevenciós célokat háttérbe kell szorítani annak érdekében, hogy a kisgyerektől ne szakítsák el az anyját. A speciális prevenciós célokat a maximális tartamú próbaidővel is el lehet érni. Ezekre figyelemmel a védő az elsőfokon kiszabott büntetés helybenhagyására tett indítványt.

[30] VI.r. vádlottl felszólalásában személyi és családi körülményeit részletezte, megbánásról adott számot, és röviden összefoglalta a jövőre vonatkozó terveit.

[31] VII.r. vádlott védője perbeszédét az írásban benyújtott fellebbezésével egyező tartalommal adta elő, azt kiegészítette azzal, hogy védence idős korában találkozott a kábítószerrel, miután tisztességgel felnevelte gyermekeit. A védő a törvényi alsó határnál enyhébb büntetés kiszabására tett indítványt.

[32] VII.r. vádlott felszólalásában megbánását hangsúlyozta.

[33] VIII.r. vádlott védője perbeszédét írásbeli fellebbezésével egyező tartalommal adta elő, azt kiegészítette annak felvázolásával, hogy a VIII. r. vádlott milyen körülmények között kezdett el kábítószerrel adni másoknak. Kifejtette, hogy a korábbi elítélést indokolatlanul nagy súllyal értékelte az elsőfokú bíróság, és a büntetés kiszabásakor a belső arányosság is sérült. Figyelemmel az időmúlásra, a VIII. r. vádlott rendezett életvitelére, a büntetési célokat felfüggesztett szabadságvesztés kiszabásával is el lehet érni.

[34] VIII.r. vádlott felszólalásában azt hangsúlyozta, hogy a bűncselekmény elkövetése óta megváltozott az élete, és ezt szeretné a jövőben is folytatni.

[35] Az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában az I., II., VII. és VIII. r. vádlottak megbánásukat fejezték ki, a IV. r és VI. r. vádlottak egyes személyi körülményeikre hivatkoztak. A III. és V. r. vádlottak nem nyilatkoztak az utolsó szó jogán.

[36] Az ügyész súlyosításra irányuló fellebbezése részben, III.r. vádlott tekintetében vezetett eredményre, míg a védelmi fellebbezések közül a IV.r. vádlott és védője által enyhítés érdekében bejelentett fellebbezés volt alapos.

[37] Az ügyészi fellebbezés kizárólag a vádlottakkal szemben kiszabott büntetések súlyosítására irányult, és az I., II., IV. és VIII. r. vádlottak és védőik által bejelentett

fellebbezések is csupán a szankcióalkalmazást sérelmezték. A III., V. és VII. r. vádlottak javára bejelentett fellebbezések sérelmezték az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást és a vádlottak terhére megállapított bűncselekmények minősítését is. Az V. r. vádlott javára bejelentett védői fellebbezés emellett hatályon kívül helyezést is célzott. Így a felülbírálat terjedelmének megállapítása során abból kellett kiindulni, hogy a III., V. és VII. r. vádlottak tekintetében a bejelentett védelmi fellebbezések tartalmára figyelemmel az teljes körű volt.

[38] III.r. vádlott bűnösségét az elsőfokú bíróság a 2. tényállási pontban foglalt cselekmény elkövetése miatt állapította meg társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében. Az elsőfokú ítélet tényállása szerint a III. r. vádlott társa ebben a cselekményben II.r. vádlottl volt. Mivel a III. r. vádlott és védője által bejelentett fellebbezés a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezést sérelmezte, a Be. 590. § (10) bekezdése alapján a 2. tényállási pont, és így II.r. vádlottl tekintetében is teljes körű volt a másodfokú felülbírálat terjedelme.

[39] A IV.r. vádlott terhére megállapított kábítószer-kereskedelem büntetét az elsőfokú ítélet tényállásának 3. pontja részletezi. Ebben a tényállási pontban megjelennek a II., IV-VI. és VIII-X. r. vádlottak is, azonban kizárólag mint a IV.r. vádlott által értékesített kábítószer vásárlói, illetve a II. r. vádlott mint beszerzési forrás. II.r. vádlottl ezirányú magatartását a 2. tényállási pont, V.r. vádlott és VI.r. vádlottl kereskedői magatartását a 4. tényállási pont, VIII.r. vádlott kereskedői magatartását az 5. tényállási pont rögzíti. Mivel ezek a cselekmények önálló, a IV. r. vádlott cselekményétől elkülönülő értékelést nyertek az elsőfokú ítéletben, az V. r. vádlott és védője által bejelentett teljeskörű fellebbezés nem hat ki a IV. r. vádlottra.

[40] VI.r. vádlottl esetében más eljárásjogi okból nem lehet teljes körű a másodfokú felülbírálat terjedelme. A VI. r. vádlott az előkészítő ülésen beismerte bűnösségét a vád tárgyává tett bűncselekményben, és lemondott a tárgyaláshoz való jogáról. Az elsőfokú bíróság a beismerő nyilatkozatot végzésével elfogadta, majd a tárgyalás tartását követően a VI. r. vádlottal szemben a vádirati tényállással és minősítéssel egyező tartalommal hozott bűnösséget megállapító ítéletet. A Be. 580. § (2) bekezdése szerint ha a bíróság a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát végzéssel elfogadta, nincs helye fellebbezésnek az ítélet ellen a bűnösség megállapítása, illetve a váddal egyező tényállás és minősítés miatt. Erre figyelemmel a VI. r. vádlott tekintetében a felülbírálat annak ellenére kizárólag a szankcióalkalmazásra terjedt ki, hogy az elsőfokú ítéletben társtettesként megjelölt V. r. vádlott terhére ugyanazt a bűncselekményt róttá ez elsőfokú bíróság, és az V. r. vádlott esetében a felülbírálat terjedelme teljes volt.

[41] A fentiek alapján az ítéltábla összességében azt állapította meg, hogy a felülbírálat terjedelme a 2., 4. és 5. tényállási pontok, illetve II.r., III.r., V.r. és VII.r. vádlott esetében volt teljes körű, vagyis az a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján kiterjedt az ítélet megalapozottságára, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseire, valamint az indokolás helyességére és az eljárási szabályok megtartására is. A többi vádlott és tényállási

pont tekintetében korlátozott volt a másodfokú bíróság felülbírálata, így az nem terjedt ki a tényállás megalapozottságára [Be. 590. § (5) bekezdés].

[42] Az eljárási szabályok megtartására kiterjedő vizsgálat alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy a törvényszék több eljárási szabálysértést is elkövetett, ezek azonban az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatát nem akadályozták meg.

[43] Az ügyiratok tartalma alapján megállapítható, hogy a 2021. november 16. napjára kitűzött előkészítő ülésen valamennyi vádlott és védő jelen volt. A vádlottak közül vádlottl I. r. vádlott, VI.r. vádlottl, IX.r. r. vádlott és X.r. vádlottl. vádlott beismerő nyilatkozatot tett, és lemondott a tárgyaláshoz való jogáról. Az elsőfokú bíróság a beismerő nyilatkozatokat a 27-I., 27-VI., 27-IX. és 27-X. sorszámú végzésekkel elfogadta.

[44] V.r. vádlott védője fellebbezésében kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az I. és VI. r. vádlottak beismerő nyilatkozatát törvénysértően fogadta el, mivel álláspontja szerint nem teljesültek a Be. 504. § (2) bekezdés *b)* és *c)* pontjában meghatározott feltételek. A védő mindkét vádlott tekintetében arra hivatkozott, hogy az eljárás korábbi szakaszában tagadták a terhükre rótt bűncselekmények elkövetését, ezért a vádlottak részletes kihallgatása útján kellett volna tisztázni azt, hogy a beismerés önkéntes-e, illetve megfelel-e az ügyiratok tartalmának. Ezt az elsőfokú bíróság elmulasztotta, a vádlottaknak egyetlen kérdést sem tett fel az előkészítő ülésen, így a vádlotti vallomásokban tapasztalható ellentmondások is feloldatlanok maradtak. Ebből pedig – a védő álláspontja szerint – az következik, hogy a beismerő nyilatkozatokat nem fogadhatta volna el az elsőfokú bíróság.

[45] A Be. 504. § (2) bekezdés *b)* és *c)* pontjai szerint akkor fogadható el a vádlott előkészítő ülésen tett beismerő nyilatkozata, ha a vádlott beszámítási képessége és beismerésének önkéntessége iránt észszerű kétely nem mutatkozik, a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozata egyértelmű és azt az eljárás ügyiratai alátámasztják. Azt a védő maga sem vitatta, hogy az I. és VI. r. vádlottak beszámítási képessége iránt nem merültek fel kételyek, ahogy azt sem, hogy a beismerő nyilatkozatok ne lettek volna egyértelműek, és e körben az ítéltábla sem látott semmiféle aggályt. A védő álláspontja szerint az vet fel kételyeket a beismerés önkéntessége iránt, illetve azért nem állapítható meg az ügyiratokkal való alátámasztottság, mert a vádlottak a nyomozás során bűnösségüket tagadó vallomást is tettek.

[46] Ez utóbbi kétségkívül megállapítható, ahogy az is, hogy az elsőfokú bíróság nem intézett kérdéseket e körben a vádlottakhoz. Azonban a jogszabály azt nem kívánja meg, hogy ha a beismerő nyilatkozat tartalma eltér a vádlott által korábban tett vallomás tartalmától, akkor annak okát tisztázni kellene, és akár ennek az elmulasztása, akár az, ha tisztázni törekszik ugyan, de a vádlott nem kíván, vagy nem tud magyarázatot adni az eltérésekre, a beismerő nyilatkozat elfogadásának akadálya lenne – vagyis, ha mégis elfogadja azt az elsőfokú bíróság, az feltétlen eljárási szabályszegés.

[47] A Kúria Bfv.1229/2022/6. számú precedensértékű határozata szerint „kétségkívül a bíróságnak fel kell tárnia azt, hogy ha ilyen eltérés van, akkor a beismerő nyilatkozat egyértelmű-e, illetve önkéntes-e, majd további vizsgálat tárgyát képezi, hogy az eljárás iratai a beismerést alátámasztják-e. Ugyanakkor e jogintézmény lényege éppen az, hogy a vádlott a szabad elhatározása alapján döntsön arról, hogy beismeri-e a bűnösségét a vád szerint. A törvény indokolásában szereplő okfejtés, amely szerint a korábban tagadó vádlott beismerésének okát fel kellene tárnia a bíróságnak, a törvény szövegéből nem következik. Éppen ellentétesen, az önkéntesség (más szavakkal: őszinte beismerés) vizsgálatán túl a bíróság nem bocsátkozhat a vádlott különböző vallomásainak értékelésébe. (...) A jogszabályok szövegének értelmezésével kapcsolatos alaptörvényi előírásból az vezethető le, hogy a jogszabály értelmezésének a jogszabály szövegén kell alapulnia, de jogalkotássá nem válhat, vagyis az értelmezés során sem adható a normaszövegnek a törvényszövegben nem szereplő, abból nem kiolvasható, azon túli, vagyis a törvényben nem foglalt »értelem«, amely – az adott esetben – a beismerő vallomás elfogadásának további [a Be. 504. § (2) bekezdésében foglaltakon kívüli] feltételét állítaná a korábban tagadó terhelttel szemben.”

[48] Ezzel az értelmezéssel az ítéltábla is egyetért. Mivel az előkészítő ülésen bizonyítás nem folytatható, ilyen esetben a vádlotthoz legfeljebb a módosítás kapcsán feltett kérdéssel lehet az eltérés okát feltárni. Így bár vádlottl I. r. vádlott az előkészítő ülésen tett nyilatkozata szerint vallomást kívánt tenni, amelyet a törvényszék az eljárási szabályok téves értelmezésével nem biztosított, ez a beismerő nyilatkozat elfogadásának a Be. 504. § (2) bekezdésében írt feltételeinek fennálltát nem vonja kétségbe. A vádlott nyilatkozata önkéntes volt, és az az ügyiratok tartalmával is összhangban állt. A terheltnek a beismerő nyilatkozat megtételekor és a tárgyalásról lemondásakor fennálló rejtett vagy kifejezett olyan indoka, ami nem érinti a Be. 504. § (2) bekezdés a) és b) pontjában foglaltakat, a beismerés elfogadása szempontjából közömbös [BH2022. 121.] A kihallgatás megtörténte, továbbá a nyomozati vallomással egyezősége – mint többletfeltételek – a törvény szövegéből nem következő elvárások. Az iratokkal való összhang továbbá a Kúria iránymutatásai alapján nem csak a korábbi gyanúsítottai vallomást, hanem az ezen kívüli minden más iratot is jelenthet (mint ahogyan ez pl. a Kúria Bfv.526/2022/5. számú döntésből is kitűnik, ahol az I. r. terhelt beismerő nyilatkozatát alátámasztó iratként két tanúvallomást és a terheltársak által tett vallomásokat kezelte a Kúria), hiszen nem feltétel a két nyilatkozat közti egyezés.

[49] Az vádlottl I. r. vádlott esetében alappal kifogásolható, hogy a törvényszék nem adott lehetőséget a vallomástételre az előkészítő ülésen. A Be. nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely szerint kizárt lenne a vádlott előkészítő ülésen történő kihallgatása. Az irányadó normaszövegből csupán annyi szűkítés vezethető le, hogy a kihallgatásnak arra kell irányulnia, hogy a beismerő nyilatkozat elfogadásának fennállnak-e a feltételei [Be. 504. § (1) bekezdés]. A vádlott előkészítő ülésen történő kihallgatása már csak azért sem zárható ki, mert az eljárási törvény külön rendelkezést tartalmaz arra az esetre, ha ez megtörtént, ezért az ott tett vallomás a tárgyaláson ismertethető [Be. 525. § (4) bekezdés]. Ezeket az eljárási szabályokat a terhelt kihallgatására irányadó rendelkezésekkel együtt kell értelmezni, amelyek közül kiemelendő a Be. 183. § (2) bekezdése: ha a terhelt vallomást kíván tenni, ennek lehetőségét biztosítani kell. Mindezek alapján azt állapította meg a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék az eljárási szabályok sérelmével mellőzte vádlottl I. r. vádlott

kihallgatását az előkészítő ülésen, ennek azonban semmilyen hatása nem volt sem az eljárásra, sem a vele kapcsolatos ügydöntő határozat lényeges részeire, de végképp semmilyen hatása nem volt (és nem is lehetett) más vádlott büntetőjogi felelősségére.

[50] Más azonban a perjogi helyzet VI.r. vádlottl esetében, ugyanis ő az előkészítő ülésen megtagadta a vallomástételt, így hozzá kérdéseket sem lehetett intézni [Be. 186. § (4) bekezdés]. Ezért a VI. r. vádlott által tett beismerő nyilatkozat elfogadhatóságáról az elsőfokú bíróságnak a rendelkezésre álló ügyiratok tartalma alapján kellett állást foglalnia, és e körben semmilyen törvénysértés lehetősége nem merült fel. A védői hivatkozás miatt – de azzal egyet nem értve – kiemelendő, hogy e vádlott az utolsó gyanúsított kihallgatása során már beszámolt a V.r. vádlottal közös kereskedői tevékenységéről, ahogy arról is, hogy vásároltak 1 kg amfetamint abból a célból, hogy azt eladják, illetve egy részét elfogyasszák, továbbá, hogy a név keresztnevű személynek eladott kábítószer porciózásában mindketten részt vettek, és az ellenértékéből mindketten részesültek. A VI. r. vádlott ezt a terhelő vallomását tartotta fenn az előkészítő ülésen, a beismerés motivációja körüli védelmi spekulációnak a már hivatkozott eseti döntésre is figyelemmel semmilyen jelentősége nem volt.

[51] Mindezek alapján az ítéltábla úgy foglalt állást, hogy a gyanúsított vallomások tartalma nem volt akadálya a vádlottl I. r. vádlott és a VI.r. vádlottl által tett beismerő nyilatkozatok elfogadásának. Az ügyiratok tartalmát vizsgálva szintén nem tárható fel olyan bizonyíték, amely a beismerő nyilatkozatokat cáfolná, de ilyenre – a korábbi gyanúsított vallomásokra utalást leszámítva – még az V. r. vádlott védője sem hivatkozott. Ezért a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a beismerő nyilatkozatokat törvényesen fogadta el a törvényszék.

[52] A törvényszék a beismerő vádlottakkal szemben az előkészítő ülésen nem hozott ítéletet – a jegyzőkönyv tanúsága szerint – a „vádirat szerinti cselekményegység miatt”. Ebből az tűnik ki, hogy a törvényszék azt tartotta indokoltnak, hogy valamennyi vádlott tekintetében tárgyalás alapján hozzon ítéletet. Ennek megfelelően az előkészítő ülés végén kitűzte a tárgyalás hatánapját, és arra valamennyi vádlottat és védőt szóban, a távolmaradás törvényi következményeire történt figyelmeztetés mellett megidézte. Ehhez képest a törvényszék 2022. február 4. napján azt a tájékoztatást küldte meg az I., VI., IX. és X. r. vádlottak védőinek, hogy „védenekik beismerő nyilatkozatára tekintettel” az érintett vádlottaknak és védőiknek a tárgyaláson nem kötelező megjelenni. A 2022. február 10. napján megtartott tárgyaláson ennek megfelelően a fenti vádlottak és védőik nem jelentek meg. Az ügyész nyilatkozatát az elsőfokú bíróság a 20.B.53/2021/34-II. számú végzéssel vádlottl I. r., VI.r.2 VI. r., IX.r. r. és X.r. vádlottl vádlottaknak és védőiknek „a vádlottak váddal egyező beismerése miatt” engedélyezte a tárgyalásról történő távolmaradást. A törvényszék végzését nem indokolta meg, így az sem derül ki, hogy döntését mely eljárásjogi rendelkezésekre alapította.

[53] A 2022. március 10. napján megtartott tárgyalási napon megjelent VI.r. vádlottl és védője, ekkor az eljáró bíró deklarálta, hogy a VI. r. vádlott kihallgatásával folytatja a bizonyítási eljárást. A törvényszék ezt követően tájékoztatta a VI. r. vádlottat, hogy

hozzátartozói viszonyára figyelemmel „vallomásmegtagadási joga van”. A VI. r. vádlott a tájékoztatást követően úgy nyilatkozott, hogy nem kíván vallomást tenni a férje (vagyis V.r. vádlott) cselekvőségére. Ezt követően a törvényszék kihirdette a 34-VI. sorszámú végzést, amely szerint „a bíróság megállapítja, hogy V.r.2 Szilvia VI. rendű vádlott a Be. 171. §-a alapján V.r. vádlottra a vallomástételt jogosan tagadta meg”.

[54] Az elsőfokú bíróság nem a perrendi szabályoknak megfelelően figyelmeztette VI.r. vádlottat vallomásmegtagadási jogára, hiszen ő vádlottként vett részt az eljárásban, így a tanúkat megillető vallomástételi akadályok az ő esetében nem értelmezhetők. Ez az eljárási szabálysértés azonban nem hatott ki az ügy érdemi elbírálására, mivel a VI. r. vádlottnak ténylegesen volt „vallomásmegtagadási joga” az elsőfokú tárgyaláson, csak nem a Be. 171. §-a, hanem a Be. 185. § (1) bekezdés a) pontja alapján. Az erre való figyelmeztetés elhangzott az előkészítő ülésen, így a VI. r. vádlott a tárgyaláson a megfelelő információk birtokában döntött úgy, hogy nem kíván vallomást tenni. Így pedig már az sem kifogásolható, hogy az eljáró bíró felolvasta a VI. r. vádlott nyomozás során tett vallomását, mivel azt a Be. 525. § (1) bekezdése kifejezetten előírja arra az esetre, ha a vádlott a tárgyaláson nem kíván vallomást tenni.

[55] A 2022. március 16. napjára kitűzött tárgyaláson ismét jelen volt VI.r. vádlott1 és védője. Ekkor az elsőfokú bíróság a 34-IX. sorszámú végzésével elutasította a VI. r. vádlott védőjének az előző tárgyalási napon előterjesztett, a VI. r. vádlott ellen indult ügy elkülönítésére irányuló indítványát. Ezt követően a VI. r. vádlott lemondott a jelenlét jogáról, és megbízta a védőjét a „képviseletre”. A védő elfogadta a kézbesítési megbízotti megbízást, majd a törvényszék a VI. r. vádlottat és védőjét – arra hivatkozással, hogy a VI. r. vádlottra „nem folytat bizonyítást” – elbocsátotta a tárgyalásról. A jegyzőkönyv tanúsága szerint a védő távozott (34. sorszámú jegyzőkönyv 45. oldal), azonban VI.r. vádlott1 nem, egészen a következő szünetig részt vett a tárgyaláson (34. sorszámú jegyzőkönyv 48. oldal).

[56] A Be. 504. § (1) bekezdése és a Be. 505. § (1) bekezdése meglehetősen széles diszkrecionális döntési jogkört biztosít a bíróság részére az abban való döntésre, hogy elintézhető-e az ügy előkészítő ülésen, vagy pedig tárgyalást kell kitűzni. A törvény nem ad szempontokat a kérdés eldöntéséhez, de azt mindenképpen szem előtt kell tartani, hogy a beismerő nyilatkozat elfogadása után a tárgyaláson már nem folytatható bizonyítás a vádirati tényállás megalapozottságára és a bűnösség kérdésére, és e körben még bizonyítási indítvány sem terjeszthető elő [Be. 505. § (1) bekezdés, 521. § (1) és (2) bekezdés]. Ebből az következik, hogy akkor kerülhet sor tárgyalás kitűzésére, ha a bíróság a büntetéskiszabási körülményekre és/vagy a járulékos kérdésekre kíván bizonyítást felvenni.

[57] Ilyen bizonyítást azonban az I. és VI. r. vádlottak tekintetében az elsőfokú bíróság nem folytatott le, így nem történt olyan eljárási cselekmény a tárgyaláson a perbeszédék megtartásáig, amely ezt a két vádlottat érintette volna. Ebből következően a tárgyalásnak a perbeszédékig terjedő része a Be. 429. § (1) bekezdésének értelemszerű alkalmazásával megtartható volt az I. és VI. r. vádlottak, illetve védőik távollétében. Ebből pedig az a további következtetés vonható le, hogy a törvényszék szükségtelenül foglalkozott a VI. r. vádlott

tárgyaláson való jelenlét jogáról történő lemondásával, ugyanis a tárgyalásnak azon szakaszában nem is kellett jelen lennie. Így az, hogy a védő eltávozott a tárgyalásról, a VI. r. vádlott viszont bent maradt a tárgyalóteremben, nem sértett eljárási szabályt, hiszen a tárgyalásnak az adott szakaszában egyiküknek sem volt kötelező a jelenléte.

[58] Összegezve a fentieket, az elsőfokú bíróság által elkövetett eljárási szabálysértés lényege következésképpen nem abban áll, hogy a beismerő nyilatkozat elfogadásával érintett vádlott nem volt jelen a tárgyaláson, vagy hogy a jelenlét jogáról lemondott vádlott a védője nélkül volt jelen a tárgyalás egy kisebb részén, hanem abban, hogy a törvényszék az előkészítő ülésen nem hozott ítéletet a beismerő vádlottak tekintetében. Ezt ugyanis az eljárás későbbi eseményei sem magyarázzák, ugyanis a már kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság az I.r. és VI.r. vádlottakkal szembeni joghátrány kapcsán sem folytatott a tárgyaláson további bizonyítást, és a beismerő nyilatkozat elfogadásáról szóló végzés hatályon kívül helyezésének szükségessége [Be. 521. § (3) bekezdés] sem merült fel a többi vádlottra lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeképpen, és illet a másodfokú bíróság sem észlelt. Ezért az ügydöntő határozattal való indokolatlan késlekedés volt az egyetlen szabályszegés, amely az elsőfokú bíróságnak felróható volt a beismerő nyilatkozat elfogadásával érintett vádlottak esetén, amelynek egyedüli hatása az esetükben az eljárás szükségtelen elhúzódása volt, és ezt a joghátrány körében mindenképpen értékelni kellett.

[59] Végül az ítéltábla szükségesnek tartja kiemelni azt is, hogy a VI. r. vádlott vonatkozásában esetlegesen megállapítható, a jelenlét jogával összefüggő eljárási szabálysértés V.r. vádlottra nem hatna ki. A Be. 608. § (1) bekezdés *d)* pontjában foglalt feltétlen hatályon kívül helyezési ok mindig kizárólag arra a vádlottra vonatkoztatható, akit a távollét érint (Kúria Bfv.III.816/2022/9.). Kétségtelenül előfordulhat olyan helyzet, amikor az eljárás egyik résztvevőjének távolléte minden vádlottra kihat, ilyen például az ügyész jelenléte nélkül lefolytatott tárgyalás. Azonban, ha a vádlott vagy védője nincs jelen a törvény kötelező rendelkezése ellenére a tárgyaláson, ez kizárólag a mulasztással érintett vádlott tekintetében keletkeztet hatályon kívül helyezési okot, a mulasztással nem érintett vádlottak esetében eljárási szabálysértés nem állapítható meg. Így ha a VI. r. vádlott tekintetében fel is tárt volna mulasztást az ítéltábla, az nem eredményezhette volna az ítélet valamennyi vádlottra történő hatályon kívül helyezését. Ilyen esetben legfeljebb a tárgyalástól távol maradt vádlott-társ által tett vallomás értékelése vethet fel eljárásjogi kérdéseket, azonban jelen ügyben e körben nem merülhet fel kifogás, hiszen a VI. r. vádlott vallomását az elsőfokú bíróság törvényesen ismertette a tárgyaláson.

[60] Az ítéltábla már foglalkozott azzal a problémával, hogy vádlott1 I. r. vádlott az előkészítő ülésen úgy nyilatkozott, hogy vallomást kíván tenni, azonban ennek a lehetőségét az elsőfokú bíróság nem biztosította. Az ítéltáblának vizsgálnia kellett azt, hogy ez a mulasztás nem eredményezte-e a tényállás felderítetlenségét azon vádlottak tekintetében, akik esetében vizsgálható volt a tényállás megalapozottsága. Az I. r. vádlott nyomozati vallomásában önmagát és II.r. vádlott1at terhelte, cselekménye kizárólag a II. r. vádlottal volt összefüggésbe hozható, a többi vádlott cselekményéről vallomása szerint nem bírt tudomással. A saját cselekvőségére az elfogadott beismerő nyilatkozatra figyelemmel nem folytathatott bizonyítást az elsőfokú bíróság, II.r. vádlott1 és védője pedig az I. r. vádlottal kapcsolatos cselekménnyel összefüggő tények valóságát elismerte (34. sorszámú jegyzőkönyv

3. és 4. oldal). Ezért törvényesen járt el a törvényszék akkor, amikor nem ismertette vádlott I. r. vádlott nyomozati vallomását, hiszen az mellőzhető volt a Be. 519. § (4) bekezdés a) pontja alapján. Vagyis e tekintetben megalapozatlanság sem állt elő.

[61] A törvényszék ítélete [4] bekezdésében deklarálta, hogy II.r. vádlott tekintetében az ítéletet rövidített tartalommal foglalta írásba arra figyelemmel, hogy az ő vonatkozásában kizárólag szankciós fellebbezést jelentettek be. Az ítéltábla korábban kifejtette, hogy a Be. 590. § (10) bekezdése folytán a törvényszék indokolási kötelezettsége a II. r. vádlott tekintetében is teljes volt. Ennek ellenére eljárási szabálysértést itt nem követett el a törvényszék, mivel a II. r. vádlott tekintetében mellőzhető volt a bizonyítékok részletes értékelése arra figyelemmel, hogy a vád tárgyává tett tények egy részének elismerése miatt az ő terhére rótt kábítószer-kereskedelem büntetése az elsőfokú bíróság törvényesen mellőzte a bizonyítást a Be. 519. § (4) bekezdés a) pontja alapján.

[62] Az eljárási szabályok megtartása körében a másodfokú bíróság vizsgálta a tárgyaláson lefolytatott bizonyítás törvényességét is azon tényállási pontok tekintetében, amelyek esetében a felülbírálat kiterjedt a tényállás megalapozottságára is. Elsősorban a tanúkihallgatások jelentettek ebből a szempontból megoldandó eljárásjogi kérdést, mivel a tanúk túlnyomórésze maga is olyan kábítószerfogyasztó volt, akivel szemben nyomozás indult a Btk. 178. § (6) bekezdésébe ütköző kábítószer birtoklása vétsége miatt. A törvényszék helyesen járt el akkor, amikor a tanúk kihallgatása előtt tisztázni igyekezett azt a kérdést, hogy a tanúknak van-e vallomásmegtagadási joguk, azonban több esetben téves jogértelmezés alapján közölte a figyelmeztetéseket.

[63] A Be. 172. § (1) bekezdése szerint megtagadhatja a válaszadást az a tanú, aki magát vagy hozzátartozóját bűncselekmény elkövetésével vádolná, az ezzel kapcsolatos kérdésben. Ez a jog nem illeti meg azt, aki a kérdésre adott válasszal olyan bűncselekmény elkövetésével vádolná magát, amely miatt a nyomozást büntethetőséget megszüntető egyéb ok fennállta miatt szüntették meg [Be. 172. § (2) bekezdés b) pont]. Ilyen büntethetőséget megszüntető ok a kábítószer birtoklása vétsége esetében a sikeres elterelés [Be. 180. § (1) bekezdés]. Tehát ha a kábítószer birtoklása vétségével meggyanúsított személy sikeresen teljesítette az elterelést, és erre figyelemmel vele szemben megszüntették a nyomozást, ő később a bírósági eljárásban történő tanúkénti kihallgatása során nem tagadhatja meg azokra a kérdésekre a válaszadást, amelyek a saját kábítószerfogyasztásával kapcsolatosak.

[64] tanú és személy¹⁷ tanúk esetében a törvényszék – e körben megfelelően eljárva – tisztázta azt, hogy velük szemben volt-e folyamatban büntetőeljárás kábítószer birtoklása miatt, és az milyen módon zárult le. A tanúk úgy nyilatkoztak, hogy sikeresen teljesítették az elterelést, és ezért az eljárást megszüntették velük szemben. Erre figyelemmel ezeket a tanúkat nem illette meg a vallomástétel megtagadásának a joga azon kérdések tekintetében, amelyekre adott válasszal a saját kábítószerfogyasztásukról számoltak volna be. Ez a törvényszék által közölt figyelmeztetésből nem derül ki, csupán az, hogy nem kötelesek olyan kérdésre válaszolni, amelyre a válasszal önmagukat bűncselekmény elkövetésével vádolnák. Ez az eljárási szabálysértés azonban nem hatott ki a tanúvallomások törvényességére, ugyanis

e tanúk válaszoltak minden kérdésre, mégpedig abban a téves tudatban, hogy bizonyos kérdésekre megtagadhatták volna a válaszádat.

[65] személy6 és személy9 tanúk esetében a törvényszék tévesen állapította meg, hogy mentességi joguk van, és így tévesen figyelmeztette őket arra, hogy megtagadhatják a vallomástételt. Ugyanis a Be. 172. § (1) bekezdésén alapuló – helyesen – megtagadási ok nem teszi lehetővé a teljes vallomástétel megtagadását, csupán bizonyos kérdésekre a válaszádat, továbbá a releváns kérdéseket a kihallgatás folyamán fel kell tenni, és a tanúnak egyenként kell döntést hoznia arról, hogy az adott kérdésre válaszol-e. A két jelzett tanúnál ez azért nem okozott a bizonyítás törvényességére kiható eljárásjogi problémát, mert a törvényszék a tanúfigyelmeztetést már törvényes tartalommal közölte velük, és mindkét tanú válaszolt minden feltett kérdésre.

[66] személy tanúnak szintén tévesen biztosított mentességi jogot az elsőfokú bíróság, aki azzal élt is, és megtagadta a vallomástételt. Ezt követően az eljáró bíró felolvasta a tanú nyomozás során gyanúsítottként tett vallomását. Ez utóbbi a perrendi szabályokkal összhangban történt, ugyanis a Be. 177. § (5) bekezdése szerint a tanú terheltként tett vallomása bizonyítási eszközként felhasználható akkor, ha a vallomásról készült jegyzőkönyvből a terhelti figyelmeztetés és az erre adott válasz egyértelműen kitűnik. Ebben az esetben a tanú korábban terheltként tett vallomása akkor is felhasználható, ha a tanú a vallomástételt a későbbiekben megtagadja. Mivel személy tanú kihallgatása szabályosan zajlott le a nyomozás során, gyanúsítottként tett vallomása a felhívott jogszabályhely alapján törvényesen felhasználható volt a bírósági eljárásban úgy is, hogy a tanú megtagadta a vallomástételt. Ebből a szempontból nincs jelentősége annak, hogy a tanú az eljárási szabályok helyes értelmezése mellett nem tagadhatta volna meg a vallomástételt, ugyanis a Be. 527. § (1) bekezdés *b)* pontja lehetőséget ad a tanú korábbi vallomásának ismertetésére abban az esetben is, ha a tanú jogosulatlanul tagadta meg a vallomástételt.

[67] Az elsőfokú bíróság a nyomozás során alkalmazott leplezett eszközökből származó bizonyítékokat széles körben értékelte a vádlottak terhére, azonban elmulasztotta bemutatni azokat a tényeket és jogszabályokat, amelyek alapján ezeket a bizonyítási eszközöket törvényesen fel lehetett használni. Ezt a hiányosságot az ítéltábla a következők szerint pótolta.

[68] A Pest Megyei Főügyészség NF.2043/2018/10-I., -II. és -III. számokon a Be. 238. § (1) bekezdése alapján elrendelte II.r. szám hívószámán, IV.r. vádlott szám hívószámán és VIII.r. vádlott szám2 hívószámán folytatott közlések lehallgatását 2018. október 16. 14 órától 2018. október 21. 14 óráig. A Budakörnyéki Járásbíróság a 2018. október 19. napján kelt 3.Bny.271/2018/3., 3.Bny.272/2018/3. és 3.Bny.273/2018/3. számú végzéseivel utólagos engedélyt adott ki a jelzett eszközalkalmazásra 2019. január 13. 14 óráig. A leplezett eszköz alkalmazása meghosszabbításra került a Budakörnyéki Járásbíróság 2019. január 10. napján kelt 3.Bny.9/2019/2., 3.Bny.10/2019/2. és 3.Bny.11/2019/2. számú végzéseivel 2019. április 12. 14 óráig. VI.r. vádlott1al szemben a Budakörnyéki Járásbíróság a 2019. január 25. napján

kelt 4.Bny.20/2019/2. számú végzésével engedélyezte a lehallgatást a szám3 hívószámra 2019. január 24. 12:00 órától 2019. április 23. 12:00 óráig.

[69] IV.r. vádlott tekintetében újabb eszközalkalmazás került bevezetésre a szám4 hívószámra először a Pest Megyei Főügyészség NF.2043/2018. számú határozatával 2019. február 5. 14 órától, majd a Budakörnyéki Járásbíróság 2019. február 7. napján kelt 3.Bny.27/2019/2. számú határozatával 2019. február 5. 14 órától 2019. április 12. 14 óráig terjedő időtartamban.

[70] Az V. r. vádlott védője kifogásolta, hogy az ügyészi engedélyezésre annak ellenére csupán 2019. február 5. napján került sor, hogy IV.r. vádlott a lehallgatott beszélgetésekben már 2019. január 28. napján közölte ismerőseivel az új hívószámát. A védői érvelés szerint az ügyészségnek már ekkor gondoskodnia kellett volna az eszközalkalmazás kiterjesztéséről, és a hét napos késedelem azt igazolja, hogy nem volt olyan indok, amely a sürgősségre alapított ügyészi engedélyt megalapozta volna.

[71] A másodfokú bíróság nem fogadta el ezt a kifogást. A telefonlehallgatást nem az ügyészség, de még csak nem is a nyomozó hatóság kivitelezte, hanem a Nemzetbiztonsági Szakszolgálat. A lehallgatás során rögzített hangfelvételek ez utóbbi hatóságnál keletkeznek, és azokat tipikusan nem adják át minden munkanap végén a nyomozó hatóságnak. A hangfelvételek átadása után azokat még fel is kell dolgozni: elemzik a tartalmukat, leválogatják a nem releváns beszélgetéseket, majd a releváns beszélgetéseket leírják vagy azok tartalmáról kivonatot készítenek. Ezt követően kerül a nyomozó hatóság abba a helyzetbe, hogy döntsön a további nyomozati cselekményekről, így adott esetben arról, szükséges-e a leplezett eszköz alkalmazásának kiterjesztése. Mindezek alapján az állapítható meg, hogy a védő fellebbezésében jelzett hét napos „késedelem” valójában a keletkezett adatok feldolgozásának munkaigényéből fakadt, az nem volt elkerülhető, és így nem is róható fel a nyomozó hatóságnak és az ügyészségnek. Ebből következően nem cáfolható, hogy az ügyészi engedély kiadására valóban sürgősen került sor, ahogy az sem, hogy az ügyészség soron kívül gondoskodott az utólagos bírósági engedély beszerzéséről is.

[72] A hivatkozott engedélyekben szereplő telefonszámokat, érintetteket, bűncselekményeket és időtartamokat összevetve a bizonyítékként felhasznált közlemények adataival az állapítható meg, hogy az engedélyek keretein kívül eső eszközalkalmazás nem történt, így az minden elemében törvényes volt. A II., IV., VI. és VIII. r. vádlottakra engedélyezte a bíróság a leplezett eszközök alkalmazását, de annak eredménye a Be. 252. § (3) bekezdése alapján valamennyi vádlott tekintetében felhasználható. E körben sem találta alaposnak a V.r. vádlott védője által előadott kifogásokat a másodfokú bíróság. A leplezett eszközök alkalmazását az engedélyező végzések szerint a Btk. 176. § (1) bekezdésébe ütköző kábítószer-kereskedelem büntette miatt indított nyomozás indokolta. Ennél a bűncselekménynél az engedélyben név szerint megjelölt célszemély által elkövetett kábítószer-kereskedelem elkövetőjének kell tekinteni a célszemélytől kábítószert vásárló személyeket is, hiszen ők is bűncselekményt követnek el. Különösen így van ez akkor, ha a vásárlók maguk is kábítószer-kereskedelemmel foglalkoznak. Teljesült továbbá a Be. 252. §

(4) bekezdésében írt többletfeltétel is, mivel az V. és VI. r. vádlottakkal szemben még az engedélyekben megjelölt határidő lejártá előtt megindult a nyomozás.

[73] Összességében a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a törvényszék nem követett el olyan eljárási szabálysértést, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indokolta volna, így ítélete felülbírálatra alkalmas volt.

[74] Az ítéltábla az elsőfokú ítélet személyi körülményekre vonatkozó részét a vádlottaknak a másodfokú nyilvános ülésen tett nyilatkozata és az ügyiratok tartalma alapján az alábbiak szerint pontosítja:

- vádlott1 I. r. vádlott állítása szerinti havi nettó jövedelme 2 millió Ft volt letartóztatása előtt;
- II.r. vádlott1 a bíróság 6.B.1/2020/7. számú ítéletével kiszabott 3 év 6 hónap börtönbüntetést 2022. október 5. napján kezdte el tölteni, az ítélet alapjául szolgáló bűncselekmény elkövetési ideje: 2015 július – 2015. október 29.;
- III.r. vádlott a cég1 alkalmazásában áll, havi nettó jövedelme 300-320 000 Ft;
- IV.r. vádlott a cég2 alkalmazásában áll, vele együtt élő nagyapja eltartását természetben segíti;
- VI.r. vádlott1 dajka szakképzettséggel rendelkezik;
- VIII.r. vádlott már nős családi állapotú, a cég3 40%-os tulajdonosa, a társaság alkalmazásában áll, két kiskorú gyermeke van, eltartásukról saját háztartásában természetben gondoskodik, kevert szorongásos és depressziós zavar, valamint gerincsérv miatt rendszeres orvosi ellátásban részesül
- az elsőfokú ítélet [20] bekezdését törli.

[75] A törvényszék által megállapított tényállás 2., 4. és 5. pontja a 592. § (2) bekezdés *a)* és *d)* pontjaiban írt kisebb megalapozatlansági hibában szenved, ezért az ítéltábla – a Be. 593. § (1) bekezdés *a)* pontja értelmében a rendelkezésre álló iratok tartalma és helyes ténybeli következtetés alapján – azt helyesbíti a következők szerint:

- a [31] bekezdésének második mondatát kirekeszti, és a helyébe a következő szöveget illeszti: „II.r. vádlott1 2019. február 13. napján 1 kg amfetamint tartalmazó port adott el IV.r. vádlottnak. Az amfetamin átadására IV.r. vádlott cím2 szám alatti lakóhelyén került sor. A találkozóra II.r. vádlott1at III.r. vádlott szállította az rendszám2 forgalmi rendszámú Mercedes márkájú személygépkocsival, és onnan ő is szállította el őt. IV.r. vádlott az átvett amfetamin

tartalmú por kb. háromnegyedét még aznap átadta V.r. vádlottnak és VI.r. vádlott1nak, a fennmaradó részt a rendőri intézkedéstől tartva megsemmisítette. A II.r. vádlott1 által IV.r. vádlottnak értékesített kábítószeres együttes hatóanyag-tartalma a jelentős mennyiség alsó határát hatszoros mértékben meghaladta. A 2019. február 13. napján II.r. vádlott2 által III.r. vádlott közreműködésével IV.r. vádlottnak értékesített amfetamin hatóanyag-tartalma a jelentős mennyiség alsó határának 585%- volt.”

– a [37] bekezdést törli, és a helyére a következő szöveget illeszti: „2019. február 20. napján II.r. és III.r. vádlottak lakóhelyükön 9,9 gramm, 0,02 gramm totál-THC-tartalmú kannabiszt tartottak. II.r. vádlott1 az általa bérelt cím3 szám alatti lakásban továbbértékesítés céljából 2060,6 gramm, 190,92 gramm delta-9-THC tartalmú kannabiszt, 472,5 gramm, 99,76 gramm amfetamin-bázist tartalmazó amfetamin-port és 3,64 gramm MDMA-bázist tartalmazó 14 egész tablettát és 1,55 gramm tablettatöredéket tartott, továbbá a kábítószeres értékesítéséhez szükséges eszközöket, és az értékesítésből származó 1.821.000.- forintot, 3665.- eurót és 1.067.- hrvnyát. A II.r. vádlott1 által tartott kábítószeres együttes mennyisége a jelentős mennyiség alsó határát 11,6-szeres mértékben meghaladta.”

– a [38] bekezdésből törli az „és III.r. vádlottak” szövegrészt, a helyébe a „vádlott” szót illeszti;

– a [68] bekezdésből törli az „a 3/l) pont szerint” szövegrészt;

– a [72]-[74] bekezdéseket törli, és a helyükre a következő szöveget illeszti: „V.r. vádlott és VI.r. vádlott1 2019. február 20. napján 21 óra körüli időben úgy közlekedtek a rendszám3 forgalmi rendszámú személygépkocsival a helyen3, helység4 utcában, hogy a gépjárműben a IV.r. vádlottól továbbértékesítés céljából közösen megszerzett 290,85 gramm légszáraz össztömegű, 58,5 gramm amfetamin-bázist tartalmazó amfetaminport, továbbá 7,84 gramm tömegű, 0,02 gramm totál-THC-t tartalmazó kannabiszt szállítottak. A helyen3, helység4 u. 5. VIII/81. szám alatti lakásban továbbértékesítés céljából 14,77 gramm, 0,05 gramm totál-THC-tartalmú kannabiszt, 2 db, 0,01 gramm MDMA-t tartalmazó tablettát, 8,74 gramm, 4,74 gramm kokain-bázist tartalmazó kokainport, 16 db 0,000254 gramm LSD-t tartalmazó LSD-bélyeget tartottak. A V.r. vádlott és VI.r. vádlott1 által továbbértékesítés céljából megszerzett és tartott kábítószeres együttes mennyisége a jelentős mennyiség alsó határát hatszoros mértékben meghaladta.”

– a [77] bekezdést kiegészíti azzal, hogy *(VII. r. vádlott lakóhelyén napon különböző kiszerelésben és adagolásban) 20,58 gramm (5,41 gramm amfetamin-bázisú amfetamint);*

[76] Az így helyesbített tényállás a Be. 591. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is iránadó volt.

[77] Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének a szükséges körben eleget tett, a bizonyítás terjedelmének meghatározása során figyelemmel volt az elfogadott beismerő nyilatkozatokra és a vádlottak által egyébként valósnak elfogadott és így bizonyítást nem

igénylő tényekre is. Ebben a keretben eljárva valamennyi, a vád tárgyává tett és vitatott tények szempontjából releváns bizonyítékot a tárgyalás anyagává tett. A tárgyaláson felvett bizonyítás anyagát az elsőfokú ítéletben irathúen, bár több ponton hiányosan hivatkozta, az egyes bizonyítékok törvényességét és hitelességét ellenőrizte. A törvényes bizonyítékok bizonyító erejét egyenként is vizsgálta, majd elvégezte a bizonyítékok összevetését is. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét a Be. 561. § (3) bekezdés *d)* pontjában írtak szerint a szükséges mértékben teljesítette, bemutatta a rendelkezésre álló bizonyítékokat, és állást foglalt a tekintetben is, hogy egyes bizonyítékokat a tényállás megállapításakor mely okból fogadott vagy vetett el.

[78] A másodfokú eljárásban a III., V. és VII. r. vádlottak és védőik a bizonyítékok elsőbírói mérlegelését sérelmezték. Az ilyen perorvoslati támadás kizárólag akkor vezethet eredményre, ha az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat hiányosan értékelte, iratellenes megállapításokat tett, tényből tényre helytelenül következtetett, vagy egyéb logikai hibát vétett. Az ítéltábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság ezen a téren komolyabb hibát nem vétett, mérlegelő tevékenysége az eljárási törvény előírásainak szinte mindenben megfelelt, az általa megállapított tényállás is csupán kisebb, iratellenességből és logikátlan következtetésekből fakadó, és így a másodfokú eljárásban orvosolható hibákban szenved.

[79] A védelem az eljárás során vitatta azt, hogy III.r. vádlott részt vett volna a férje, II.r. vádlottl által folytatott kábítószer-kereskedelemben. A II. és III. r. vádlottak védőjének álláspontja szerint ha meg is állapítható, hogy alkalmanként részt vett kábítószer átadásában III.r. vádlott, az már nem rögzíthető ítéleti bizonyossággal, hogy a II. r. vádlott teljes tevékenységéről tudott volna, ahogy arra sincs bizonyíték, hogy tudomással bírt volna az helységi depólakásról és az ott tárolt kábítószerekről. Ebből következően nem róható III.r. vádlott terhére a jelentős mennyiségre elkövetés.

[80] Az elsőfokú bíróság részletes bizonyítást vett fel a III.r. vádlott terhére rótt cselekményre, ennek keretében kihallgatta a releváns információval bíró tanúkat, ismertette a leplezett eszközök alkalmazása során beszerzett adatokat, és ezen bizonyítékok összevetése alapján állapította meg a 2. tényállási pontban a bizonyítottnak látott tényeket. A törvényszék bizonyítékértékelési tevékenysége nagyobb részt irathú és logikus volt.

[81] Így helyesen indult ki a törvényszék abból a tényből, hogy a III. r. vádlott tudott arról, hogy a II. r. vádlottnál kábítószer van, hiszen a lakásukban tartott rendőri intézkedés során a kannabisz az ő útmutatása alapján találták meg a rendőrök. Azt a III. r. vádlott is elismerte, és ezt II.r. vádlottl és vádlott8 tanúvallomása is megerősíti, hogy többször adott át üzeneteket a férjének, illetve csomagokat a férjét kereső személyeknek. A rejtett figyelés során rögzítették, hogy II.r. vádlottl felesége társaságában jelent meg IV.r. vádlottnál. Ezeket az adatokat együtt értékelve azzal a ténnyel, hogy a vádbeli időszakban már folyt a kábítószer-kereskedelem miatti másik büntetőeljárás II.r. vádlottl1al szemben, amiről a felesége nyilvánvalóan alapos ismeretekkel rendelkezett, már önmagában is az a következtetés adódik, hogy III.r. vádlottnak tudnia kellett, milyen üzeneteket ad át, illetve milyen csomagok átadásában működik közre.

[82] E körben közvetlen terhelő bizonyítékként értékelte az elsőfokú bíróság tanú tanúvallomását. A törvényszék helyesen észlelte, hogy a tanú a tárgyalási szakaszban módosított vallomásán, az ellentéteket először a korábbi vallomásrészek ismertetésével kísérelte meg felolvasni, majd a tanúvallomás hitelességének ellenőrzése érdekében kihallgatta tanú4 tanút. Ezen adatokat elemezve foglalt úgy állást a törvényszék, hogy tanú tanú nyomozás során tett vallomása hiteles, ez a következtetés logikus és a bírói gyakorlattal is összeegyeztethető volt (elsőfokú ítélet [102] bekezdés). Mivel az elsőfokú bíróság az elsőfokú bíróság, amely a tárgyalás anyagává tett bizonyítékokat közvetlenül észleli, az egyes bizonyítékok hitelességét is neki kell vizsgálnia. Ha ezen vizsgálata során minden releváns adatot figyelembe vesz, álláspontját részletesen megindokolja az ítéletben, és ez az álláspont logikus következtetéseken alapszik, a másodfokú bíróság eltérő álláspontot nem foglalhat el.

[83] tanú tanú nyomozati vallomása tehát hiteles volt, és az már csak azért sem vethető el, mert a leplezett eszközök alkalmazása során beszerzett bizonyítékok mindenben alátámasztják. A telefonlehallgatási anyagból kiemelő, hogy II.r. vádlott1 és III.r. vádlott kódokban beszélgetnek egymással, még hozzá olyan kódrendszerben, amelyről IV.r. vádlott is beszámolt vallomásában. Semmi jele annak, hogy a III. r. vádlott ne értette volna, miről van szó, vagyis nem csak továbbította a számára értelmezhetetlen, ismeretlen tartalmú üzeneteket. A beszélgetésekből kivehető az is, hogy a III. r. vádlott ismerte a rendszeres vevők legalább egy részét, tudta, hogy mit szoktak rendelni, a közelmúltban miből mennyit rendeltek, a tranzakciókat fel tudta idézni.

[84] Mindezzel együtt nem volt alappal cáfolható az a védelmi érvelés, hogy III.r. vádlott cselekvése csak egy részét fedi le a II.r. vádlott1 terhére rótt hosszabb időn át tartó, több vevőt felölelő kábítószer-kereskedelmi tevékenységének. Helyesen fejtette ki a védő azt, hogy csupán két vevő jelölte meg a III. r. vádlottat, mint azt a személyt, akitől kábítószerrel vett át, és a lehallgatási anyagból is csupán a VII.r. vádlottal való kapcsolata merül fel további terhelő adatként. Így azt lehet rögzíteni ítéleti bizonyossággal, hogy III.r. vádlott II.r. vádlott1 vevői közül hárommal volt kapcsolatban. Az sem cáfolható, hogy a III. r. vádlott érintettsége egy rövidebb időszakot ölel fel, legalábbis a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem lehet azt megállapítani, hogy már a kezdetektől részt vett volna a II. r. vádlott tevékenységében, és erre irányuló vád hiányában e körben bizonyítást sem lehetett felvenni.

[85] A törvényszék ítéletének [98] bekezdésében mutatta be azokat a bizonyítékokat, amelyekből következtetést vont arra, hogy a III. r. vádlott tudott az helységi depóakásról és az abban elhelyezett kábítószerokról. Ez a levezetés azonban iratellenes és helytelen ténybeli következtetéseken alapul. Az elsőfokú bíróság által hivatkozott 2021. február 1. napján kelt jelentés a II. és III. r. vádlott közötti telefonbeszélgetéseket elemzi. Ezek a beszélgetések kétségkívül terhelő bizonyítékot jelentenek, hiszen azok alapján lehet kétséget kizáró bizonyossággal rögzíteni azt, hogy III.r. vádlott is részt vett a kábítószer terítésében. Azonban a jelentésben (és úgy általában a lehallgatási anyagban) nincs olyan adat, amelyből le lehetne vonni azt a következtetést, hogy a III. r. vádlott tudott volna a depóakásról is, és a törvényszék maga sem fejtette ki, hogy pontosan mely közlésekből vonta le következtetéseit.

E körben egyéb bizonyítékot sem hivatkozik az elsőfokú ítélet és az elsőfokú tárgyaláson felvett jegyzőkönyvekből sem tárható fel ilyen tartalmú adat. Nincs olyan bizonyíték sem, amelyből arra lehetne következtetni, hogy III.r. vádlott részt vett volna a kábítószer beszerzésében, adagolásában vagy csomagolásában, tudta volna, hogy milyen mennyiségben szerzett be a II. r. vádlott, és azt hol és milyen körülmények között készletezte. Ebben a részében az ítélet indokolása ellentmondásos is, hiszen az elsőfokú ítélet [37] bekezdése azt rögzíti, hogy az helység6i lakás II.r. vádlott1hoz köthető, és arra nem tartalmaz ténymegállapítást a törvényszék által megállapított tényállás, hogy a III. r. vádlott tudta volna, pontosan milyen kábítószeres és milyen mennyiségben kerültek betárolásra ebben a lakásban.

[86] Az azonban a tárgyalás anyagává tett és az elsőfokú ítéletben is feldolgozott bizonyítékokból, így elsősorban a rejtett figyelés és a telefonlehallgatások során rögzített adatokból egyértelműen megállapítható, hogy III.r. vádlott jelen volt akkor, amikor II.r. vádlott1 átadta IV.r. vádlottnak a később részben lefoglalt amfetamint. Mivel a III. r. vádlott aktív szerepet játszott a II. r. vádlott által folytatott kábítószer-kereskedelemben, észszerű kétséget nem lehet támasztani az iránt, hogy azzal is tisztában volt, II.r. vádlott1 és IV.r. vádlott találkozója miről szól valójában. A III. r. vádlott így a kérdéses amfetamin átadásában közreműködött azzal, hogy II.r. vádlott1at elszállította IV.r. vádlotthoz.

[87] Ezért a másodfokú bíróság a tényállás 2. pontját akként változtatta meg, hogy a 2019. február 13. napján történt amfetaminátadásra III.r. vádlott szállította II.r. vádlott1at, így az ekkor átadott kábítószer mennyisége a III. r. vádlott terhére is róható. Ugyanígy a III. r. vádlott terhére esik a II. és III. r. vádlottak közös lakóhelyén megtalált kábítószer mennyisége is, azonban az helység6i depólakásban talált mennyiség már kizárólag II.r. vádlott1 terhére eshet. Azt ítéleti bizonyossággal nem lehet megállapítani, hogy III.r. vádlott1 ezen túlmenően milyen mennyiségű kábítószer értékesítésében működött közre, így helyes volt az elsőfokú bíróság azon ítéletszerkesztési megoldása, hogy tanú és VIII.r. vádlott tekintetében csupán a közreműködés tényét rögzítette. Az ezen alkalmak során átadott kábítószer mennyisége a lefoglalt jelentős mennyiségű kábítószer mellett a cselekmény büntetőjogi minősítését nem befolyásolja, így e körben további bizonyítást az ítéltábla sem tartott szükségesnek.

[88] V.r. vádlott védője többek között arra hivatkozott fellebbezésében, hogy a védenec terhére megállapított tényállás megalapozatlan, és az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének sem tett teljeskörűen eleget. A védői kifogások második felével tudott azonosulni a másodfokú bíróság: a törvényszék a V.r. vádlott terhére szóló bizonyítékokat csak a legszükségesebb mértékben mutatta be ítéletében, azok értékelése ugyan még elfogadható mértékű, de rendkívül vázlatos volt. Ezeket az indokolási hiányosságokat az ítéltábla pótolta a következők szerint.

[89] Először is rögzítendő, hogy az elsőfokú bíróság törvényesen fogadta el VI.r. vádlott1 beismerő nyilatkozatát, ugyanis azt az eljárás ügyiratai mindenben alátámasztották. Az ítéltábla az eljárás törvényességét elemző részben már levezette, hogy a VI. r. vádlott által tett gyanúsítottai vallomások között valóban volt eltérés, azonban az ellentmondások feloldhatók voltak, így önmagában a következetlenség ténye nem vezethet ahhoz, hogy a VI.

r. vádlott terhelő vallomását hiteltelennek tekintse a bíróság. Ki kell térni arra is, hogy a VI. r. vádlottnak a felelősségét mentő célból tett gyanúsítotti vallomása olyan életszerűtlen részleteket is tartalmaz, amelyek már önmagukban is komoly kételyeket keltenek a vallomás hitelessége kapcsán. Így például az minden köznapi tapasztalattal és a józan ésszel is ellentétes, hogy a VI. r. vádlott azért pakettolta ki kb. 100 adagba az általa megszerzett nagyobb mennyiségű amfetamint, mert így akarta ellenőrzés alatt tartani V.r. vádlott fogyasztását. Arra az elsőfokú bíróság alappal hivatkozott a terhelő vallomás hitelessége melletti érvként, hogy azzal VI.r. vádlottl saját magát is komoly bűncselekmény elkövetésével vádolta meg, ami csak azzal magyarázható, hogy igazat mondott.

[90] A terhelő vallomást az elsőfokú bíróság ítéletének [107] bekezdésében összevetette a lehallgatási anyaggal, és alappal vonta le azt a következtetést, hogy a két bizonyíték között összhang van. A rögzített közleményekből kiemelendő, hogy VI.r. vádlottl rendszeresen többes szám első személyben beszél a kábítószerrel kapcsolatos tevékenységről, és ebben a kontextusban emlegeti „személyl1t”. Arra is utalást tesz több alkalommal, hogy „személyl1nak” kell a beszerzett mennyiség, ő is belead a vételárba, illetve ő dönti el, hogy mi legyen a rendelés. A VI. r. vádlott szóba hozza a név keresztnévű személyt is, aki „személyl1val” volt kapcsolatban.

[91] Az elsőfokú ítélet [108] bekezdésében foglalkozott a törvényszék a rejtett figyelésről felvett jelentésben rögzített adatokkal. Kiemelendő, hogy V.r. vádlott együtt ment VI.r. vádlottl al IV.r. vádlotthoz, mindketten bementek a lakásba, és együtt jöttek ki úgy, hogy a VI. r. vádlott kezében volt az a szatyor, amelyben a rendőri intézkedés során megtalálták az amfetamint.

[92] Pontosan hivatkozta az elsőfokú bíróság a helyen³, helység⁴ lakásbanban fogatosított kutatásról szóló jegyzőkönyvet és az ott talált tárgyak vizsgálatát elvégző vegyész szakértői véleményt (elsőfokú ítélet [109] bekezdés). Elmulasztotta azonban a lakás felderítéséhez vezető nyomozati cselekményeket bemutatni, amit a 2019. február 14. napján kelt 01000/473/2019. bü. számú jelentés alapján lehet rekonstruálni. A rendőri jelentés adatai szerint az V. és VI. r. vádlottakkal szemben fogatosított intézkedés során állampolgári jelzés alapján merült fel a kérdéses lakás érintettsége. A V.r. vádlottnál megtalált kulcsok nyitották a lakás ajtaját, és az abban fogatosított kutatás során az V. r. vádlott volt az, aki megmutatta a kábítószer tárolására használt helyeket.

[93] Ez az okirati bizonyíték a védő álláspontjával ellentétben törvényes bizonyítéknak tekintendő. Az kétségtelen és ebből a szempontból a védő által adott jogi levezetés nem kifogásolható, hogy a Be. 267. § (5) bekezdése alapján az adatgyűjtésről készült feljegyzésbe foglalt közlések főszabály szerint nem használhatók fel bizonyítékként. Ez azonban nem jelenti azt, hogy az olyan jelentés, amely ilyen közlést tartalmaz, egészében törvénysértő lenne, és így ki kellene rekeszteni a bizonyítékok köréből. A törvény hivatkozott rendelkezése csupán azt eredményezi, hogy a törvényesen készült jelentésben rögzített közlés nem értékelhető, de ettől függetlenül az egyéb adatok az okirati bizonyítékokra irányadó szabályok szerint felhasználhatók.

[94] Az elsőfokú ítélet [108] bekezdésében IV.r. vádlott vallomását hivatkozta meg a törvényszék, azonban egy rendkívül lényeges részlet elemzése elmaradt. IV.r. vádlott önmagát és társait is terhelő, az ítéleti tényállás alapjául elfogadott beismerő vallomásában arra is kitért, hogy VI.r. vádlottal elmondta neki, hogy V. r. vádlott adja el a felét annak, amit ő átvesz, és neki megvannak a saját emberei. Ez a vallomásrész szintén a VI. r. vádlott terhelő vallomását támasztja alá.

[95] Szemben a védői érveléssel, az elsőfokú ítélet [65], [69] és [70] bekezdéseiben rögzített tényekre, vagyis a név és név1 keresztnévű személyeknek történt értékesítésekre is folyt bizonyítás, az e körben megállapított tények alapvetően VI.r. vádlottal beismerő vallomásán alapulnak. Ezt a beismerő vallomást a név utónevű személy tekintetében – ahogy azt az ítéltábla már kifejtette – a lehallgatási anyag is alátámasztja. Az kétségtelen, hogy a V.r. vádlott terhére rótt értékesítéseket utóbb már nem lehetett részletesen feltárni, így a tényállás az VI. r. vádlott által közölt információkat tartalmazza. Azonban ezek az információk hitelesek voltak, így nem kifogásolható a törvényszék azon eljárása, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján kétséget kizáró bizonyossággal rögzíthető tényeket megállapította a tényállásban. Az iránt pedig nem merülhet fel észszerű kétely, hogy a VI. r. vádlott tudta, miszerint az V. r. vádlott amfetamint értékesít, hiszen annak beszerzése az ő feladata volt.

[96] A védő kifogásolta azt is, hogy a törvényszék részben vegyész szakértői vélemény nélkül állapította meg a hatóanyag-tartalmat a tényállásban. Ez az eljárás nem kifogásolható, mivel a következetes és országos szinten is egységesen követett bírói gyakorlat szerint a le nem foglalt kábítószer mennyiségét a bíróság mérlegelés útján állapítja meg a bíróság, amelynek alapját a bizonyítható mennyiség és a Nemzeti Szakértő és Kutató Központ által megadott historikus adatok adják. Az elsőfokú bíróság is így járt el, bár az kétségtelen, hogy a számításokat nem mutatta be részletesen az ítélet indokolásában.

[97] Az V. r. vádlott védője fellebbezésében részletesen foglalkozott azzal, hogy az elsőfokú bíróság által megjelölt terhelő tények (ti. az V. r. vádlott ott volt a lefoglalt kábítószer átvételénél, személy11 nevű személyt említ a VI. r. vádlott a telefonbeszélgetések során, a kábítószer a helység4 utcai ingatlanban voltak stb.) önmagukban nem értékelhetők terhelő bizonyítékként. Ez így van az ítéltábla álláspontja szerint is, azonban a védő elmulasztotta ezeknek a bizonyítékoknak az összességében történő értékelését [vö. Be. 167. § (4) bekezdés]. Ugyanis észszerű kétely nem támasztható az iránt, hogy a törvényszék által bemutatott és fent is elemzett tények együttállása kizárólag arra a következtetésre adhat alapot, hogy V.r. vádlott és VI.r. vádlottal együtt végezték a kábítószer kereskedelmére irányuló tevékenységüket.

[98] Ezt a következtetést nem gyengítik a védő által felsorolt, bizonyos körülmények között az V. r. vádlott javára írható tények sem. Annak, hogy a lefoglalt kábítószeren nem találták meg az ujjlenyomatát, hogy nem derített fel a nyomozó hatóság olyan személyt, aki

közvetlen terhelő vallomást tett volna rá, hogy a IV. r. vádlott nem emlékezett a jelenlétére az amfetamin átadásakor, a terhelő bizonyítékok mellett nincs semmilyen jelentősége, ezek a tények egyik terhelő bizonyíték bizonyító erejét sem gyengítik, és összességükben sem alkalmasak a V.r. vádlott terhére rótt cselekményt bizonyító tények kétségbe vonására.

[99] VII.r. vádlott védőjének a fellebbezésben írt álláspontja az volt, hogy szemben V.r.2 II.r.3 terhelő vallomásával, a VII. r. vádlott vallomására kell alapítani a tényállást.

[100] A VII. r. vádlott vallomását az elsőfokú bíróság ítéletének [111] és [112] bekezdéseiben részletesen elemezte, majd azt összevetette a rendelkezésre álló okirati és szakértői bizonyítékokkal is (elsőfokú ítélet [113]-[115] bekezdések). Ezen értékelő elemzés alapján vont le azt a következtetést az elsőfokú bíróság, hogy a VII. r. vádlott védekezése nem fogadható el, levezetése irathű adatokon alapult és logikus volt, így azt a másodfokú bíróság is elfogadta. Kiemelendő, hogy a VII. r. vádlott lakrészében tartott kutatás során összesen 51 tasakban került elő fogyasztási adagokba kiszerelt amfetaminpor, amelynek egy részét a VII. r. vádlott a rendőri intézkedés során ki akart dobni. Jelentősége volt annak is, hogy a VII. r. vádlott saját vallomása szerint sem fogyasztott amfetamint.

[101] A törvényszék értékelte a VII. r. vádlott terhére szóló személyi bizonyítékokat is. A történeti tényállás egyéb részeinél is irányadónak tekintett II.r. vádlott1 vallomása alapján vizsgálta a két vádlott közötti, kábítószer értékesítésére irányuló üzleti kapcsolat részleteit és a II. r. vádlott által eladott kábítószer fajtáját és mennyiségét. Ezt a vallomást megerősíti a már hivatkozott lehallgatási anyag, amelyben a VII. r. vádlott név szerint és a lakóhelye szerint is egyértelműen került megjelölésre a II. és III. r. vádlottak részéről. Mindezzel együtt elfogadható a törvényszék azon következtetése, hogy a II. r. vádlott vallomása nem volt minden részletében pontos a VII. r. vádlott cselekvősége tekintetében, így további bizonyítékok értékelése is szükséges volt. A törvényszék V.r.2 II.r.3 tanúvallomását kellő mélységben elemezte, és ítélete [120] bekezdésében megfelelő érvekkel támasztotta alá a tanúvallomás hitelességéről kialakított álláspontját. Ez alapján az ítéltábla számára is elfogadható volt az a következtetése, hogy V.r.2 II.r.3 tanúvallomására tényállás volt alapítható. Mindezek alapján a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget a VII.r. vádlott tekintetében megállapított tényállás módosítására.

[102] Összességében a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a törvényszék bizonyítékkértékelési tevékenysége túlnyomórészt megfelelő volt, így az általa megállapított tényállás is nagyobb részt megalapozott volt. Lényeges tények tekintetében kizárólag III.r. vádlott tekintetében vont le téves következtetéseket az elsőfokú bíróság, ezt leszámítva csak kisebb pontosításokat kellett átvezetni az elsőfokú ítélet tényállásán. Ilyen pontosítást igényelt a lefoglalt kábítószeres mennyisége, ugyanis a törvényszék nem tüntette fel a lefoglalt kábítószeres tömegét, csupán azok hatóanyag-tartalmát, ezen kívül több ponton számítási hibát vétett. Ezeket a pontatlanságokat az ítéltábla a vegyész szakértői vélemények alapján javította, illetve kiegészítette.

[103] Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére, és a cselekmények minősítése is túlnyomórészt törvényes.

[104] vádlott1 I. r. vádlott esetében az ügyészség és a védő is helytállóan mutatott rá arra, hogy a lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés minősítése nem mindenben felel meg az anyagi jogi szabályoknak. A Btk. 325. § (2) bekezdés a) pontja szerint a lőszerrel visszaélés kizárólag akkor bűncselekmény, ha a lőszer mennyisége meghaladja a csekély mennyiséget. A Btk. 325. § (6) bekezdése szerint a legfeljebb 10 db lőszer csekély mennyiségű. Mivel a tényállásban azt rögzítette a törvényszék, hogy az I. r. vádlottnál 6 db löszert találtak, a hivatkozott jogszabályhelyek alapján azzal bűncselekményt nem követett el. Mindezt azonban csak jelezni tudja az ítéltábla, mivel az I. r. vádlottal szemben az elsőfokú bíróság a bűnösség beismerésére alapítva hozott ítéletet, így a váddal egyező minősítés fellebbezéssel nem volt támadható, amiből az következik, hogy nem is terjedt ki rá a másodfokú felülbírálat.

[105] A tényállás jelentősebb mértékű megváltoztatására kizárólag III.r. vádlott esetében került sor, azonban ezek a változtatások nem érintették a büntetőjogi minősítést. Ugyanis az ítéltábla által módosított tényállás csupán annyiban tér el az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól, hogy a III.r. vádlott cselekményével érintett kábítószer mennyisége a jelentős mennyiség alsó határát nem 18-szoros, hanem közel hatszoros mértékben haladta meg.

[106] V.r. vádlott védője részletesen foglalkozott a minősítési kérdésekkel, érvelésének kiindulópontját az adta, hogy önmagában a kábítószer tartása nem minősülhet kábítószer-kereskedelemnek. A védő álláspontjának alátámasztására számos bírósági határozatra hivatkozott, azonban ezek egyike sem tartalmaz releváns iránymutatást jelen ügy tényei mellett. Ugyanis az irányadó tényállás szerint nem csak az róható V.r. vádlott terhére, hogy a birtokában volt a jelentős mennyiségű amfetamin, hanem az is, hogy a VI.r. vádlott1 által beszerzett kábítószerekből ő is rendszeresen értékesített. Márpedig ez utóbbi tény már kiemeli a kábítószer birtoklása keretei közül az V. r. vádlott cselekményét, és az – ahogy azt a törvényszék helyesen levezette – a kábítószer-kereskedelem törvényi tényállásának kereskedést kimerítő elkövetési magatartása alá vonható.

[107] Az elsőfokú ítélet rendelkező része nem volt pontos az alkalmazandó anyagi jogi szabály felhívása körében, mivel egyik vádlottnál sem tartalmazza azt, hogy a Btk. 176. § (1) bekezdésében írt elkövetési magatartások közül melyiket rótták a terhükre. A Be. 561. § (2) bekezdés c) pontja szerint az ügydöntő határozat rendelkező része tartalmazza a bűncselekmény Btk. szerinti megnevezését az alkalmazott törvényhely feltüntetésével. A bűncselekmény bírósági határozatban történő megnevezéséről szóló 61. BK vélemény 3/a) pontja pedig úgy rendelkezik, hogy az elkövetési magatartás eltérő büntetési tétellel fenyegetett alakzataira 1. tétel, 2. tétel stb. megjelöléssel, az azonos büntetési tétellel fenyegetett alakzataira pedig 1. fordulat, 2. fordulat stb. megjelöléssel kell utalni. Ezt a hiányosságot az ítéltábla pótolta akként, hogy a rendelkező részben feltüntette a Btk. 176. § (1) bekezdéséből a „kereskedés” alakzatának megfelelő 4. fordulatot is, a minősítő körülmény

megállapítását megalapozó – egyébként helyesen megjelölt – (3) bekezdés érintetlenül hagyása mellett.

[108] Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket szinte hiánytalanul vette számba, azok csak kisebb kiegészítéseket igényelnek.

[109] Az ítéltábla valamennyi vádlott esetében enyhítő körülményként értékelte a bűncselekmények elkövetése óta eltelt hosszabb időt, bár ennek nyomatéka kizárólag VIII.r. vádlottnál volt érdemi kihatással a büntetés mértékére. A többi vádlott akár életfogytig tartó szabadságvesztéssel is büntethető bűncselekményt követett el, így az időmúlás enyhítő hatása csekélyebb (56. BK vélemény III.10. pont), annak azoknál a vádlottaknál van értékelhető nyomatéka, akik személyi szabadságot érintő bírói engedélyes kényszerintézkedés hatálya alatt álltak az eljárás során.

[110] vádlottl I. r. és VI.r. vádlottlak esetében az ítéltábla további enyhítő körülményként értékelte az eljárás elhúzódását. Ez abban jelent meg az elsőfokú eljárásban, hogy a törvényszék erre a két vádlottra nem hozott ítéletet az előkészítő ülésen annak ellenére, hogy beismerő nyilatkozatukat elfogadta, és az ő vonatkozásukban semmilyen további eljárási cselekmény nem történt a tárgyaláson a perbeszéd megkezdéséig. Így az ügy tárgyalásra utalása ezen két vádlott esetében szükségtelen volt, ami az eljárás jelentős, az ügyben eljárt törvényszék mulasztására visszavezethető elhúzódását eredményezte. Ezt a tényt a büntetés kiszabása során nagy nyomatékkan kellett az I. és VI. r. vádlottak javára értékelni.

[111] Valamennyi vádlott esetében további súlyosító körülményként kellett értékelni azt a tényt, hogy a kábítószer-kereskedelem büntetettét a legsúlyosabb elkövetési magatartással, a kereskedelemmel valószínűsítették meg. Ennek háttérében az áll, hogy a kábítószer-kereskedelem négy elkövetési magatartással is megvalósítható, amelyek merőben más társadalomra veszélyességű magatartásokat fednek le. A legsúlyosabb körű, így legkomolyabb súlyú tevékenységet a kereskedelem jelenti, ezért az nagymértékben növeli a bűncselekmény konkrét tárgyi súlyát, és ezt a büntetés kiszabása során is értékelni kell.

[112] A másodfokú eljárásban irányadó tényállás rögzíti azt a tényt, hogy a II. és IV-VIII. r. vádlottak fogyasztottak is kábítószer. A vádlottak ezen magatartása formálisan kimeríti a Btk. 178. § (6) bekezdésébe ütköző kábítószer birtoklása vétségét, amely viszont a kábítószer-kereskedelem büntetettével csak látszólagos alaki halmazatban áll a szubszidiaritás folytán. Azonban a vádlottak által elkövetett cselekmény tárgyi súlyát növeli az a tény, hogy más, önállóan nem értékelhető bűncselekményt is elkövettek. Ez a jogértelmezés vezethető le az 56. BK vélemény III.6. pontjából is: a bűnhalmazat mellőzése esetén az önálló megállapításra nem került cselekmény elkövetése súlyosító körülmény.

[113] Több védő is kifogásolta, hogy a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények elszaporodottságát az elsőfokú bíróság nem támasztotta alá statisztikai adatokkal, így azt nem lehet törvényesen a vádlottak terhére róni. Ezt az érvelést az ítéltábla nem fogadta el. Az 56. BK vélemény III.11. pontja szerint a bűncselekmények elszaporodottsága súlyosító körülmény akkor, ha a köztudomás szerint az ügyben elbírált vagy az ahhoz hasonló bűncselekmények száma (az elkövetéskor) a korábbi időszakhoz képest lényeges emelkedést mutat, vagy ha a számuk az adott területen lényegesen magasabb volt az átlagosnál. Az iránymutatás nem várja el a kriminálstatisztikai adatok felsorakoztatását, elegendő, ha a köztudomás kiterjed az adott bűncselekmény elszaporodottságára. Az kétségtelen, hogy a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények aránya az összбүнözésen belül évek óta hasonlóan magas arányú, így az nem állapítható meg, hogy a korábbi időszakhoz képest lényeges emelkedést mutatna. Az azonban köztudomású tény, hogy a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények elsősorban a nagyvárosokra jellemzőek, és ennek megfelelően helysége és a vele szorosan összeépült agglomerációs településeken lényegesen magasabb számban fordulnak elő, mint az ország többi részén. Erre figyelemmel az ítéltábla az ilyen bűncselekmények elszaporodottságát súlyosító körülményként értékeli.

[114] vádlott I. r. vádlott védője fellebbezésben arra hivatkozott, hogy a lefoglalt kábítószer mennyisége, a tiszta hatóanyagtartalom, a vádlottak száma és az elkövetői szálak a hasonló ügyekhez képest nem mutatnak jelentős kiugrást. Ezzel az állásponttal az ítéltábla nem tudott egyetérteni. Az I. r. vádlott által érintett kábítószer mennyisége a jelentős mennyiség alsó határát 535-szörös mértékben haladta meg, ez a törvényszéki hatáskörbe tartozó kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények esetében is kiugróan nagy mennyiség. Az I. r. vádlott nagykereskedelmi tételekben értékesített kábítószer olyan személyeknek, akik az így megszerzett kábítószer még mindig nem a fogyasztóknak, hanem további kereskedőknek adták el. Vagyis mind a kábítószer mennyisége, mind az I. r. vádlottnak a kereskedői láncolatban elfoglalt helye azt mutatja, hogy az általa elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetnének tárgyi súlya nagyobb az ítéltábla által tárgyalt hasonló ügyek tipikus tárgyi súlyánál.

[115] Ehhez járul az a tény, hogy az I. r. vádlott bűnösségét három bűncselekményben mondta ki a bíróság, vagyis a személyében rejlő társadalomra veszélyesség sem mondható elhanyagolhatónak. Ezen az sem változtat, hogy a nála megtalált lőfegyvert csak tartotta, azzal nem volt semmi további célja. Ugyanis a sértett törvényi tényállás elkövetési magatartása pontosan ez: a lőfegyver tartása, ahhoz társított célzat nélkül. Azaz az elkövetési magatartás teljeskörű megvalósítása a vádlott javára semmiképpen nem jelentkezhét.

[116] Az ítéltábla azzal sem értett egyet, hogy az I. r. vádlott javára kellene értékelni azt a tényt, hogy a bűnügyi felügyelet magatartási szabályait nem szegte meg, és az ismételt elrendelt letartóztatás elől nem próbált meg elszökni. A személyi szabadságot érintő bírói engedélyes kényszerintézkedések keretében előírt magatartási szabályok betartása a terhelt kötelessége, így nem írható a javára a jogkövető magatartás.

[117] Enyhítő körülményként kell azonban értékelni a bírósági eljárás indokolatlan elhúzódását e vádlott esetében. Mint ahogyan arra az ítéltábla a perjoggal foglalkozó határozati résznél előre bocsátotta, eljárási szabályszegést valósított meg az elsőfokú bíróság azzal, hogy e vádlott beismerő nyilatkozatának az előkészítő ülésen történt elfogadását követően annak ellenére nem hozott ügydöntő határozatot, hogy vele kapcsolatban semmilyen további eljárási cselekményre nem került sor. A 2021. november 16. napján tartott előkészítő üléstől a 2022. november 30. napján meghozott ítéletig eltelt 2 évnyi időtartam alatt tehát a vádlott szükségtelenül állt a büntetőeljárás hatálya alatt, amely a Be. 561.§ (4) bekezdés b) pontja alapján kihatott a szabadságvesztés tartamára is.

[118] Egyebekben a védő által a fellebbezésben felsorolt enyhítő körülményeket az elsőfokú bíróság számításba vette a büntetés tartamának meghatározásakor, és azoknak megfelelő súlyt tulajdonított.

[119] Mindezeket a tényeket mérlegre téve az ítéltábla úgy foglalt állást, hogy az elsőfokú bíróság által vádlottl I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartama az általa figyelembe vett tényezők alapján inkább enyhe volt, mintsem eltúlzott. Az elsőfokú bíróság megfelelő súllyal értékelte az I. r. vádlott beismerését, annak hiányában – figyelemmel az elkövetett bűncselekmények nagyobb tárgyi súlyára – a középértéket jobban megközelítő tartamú szabadságvesztés kiszabása lett volna indokolt. Ezen a tényen csak az változtatott, hogy az ítéltábla további enyhítő körülményként értékelte az eljárás elhúzódását, amelyet az elsőfokú bíróság elmulasztott, és ennek nyomatékos enyhítő hatása ellensúlyozni volt képes az I. r. vádlott cselekményével érintett kábítószer mennyiségével jellemezhető fokozott tárgyi súlyt, és így került arányba az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés valamennyi büntetéskiszabási tényezővel. A büntetés további enyhítését azonban már semmi nem tette indokolttá.

[120] II.r. vádlottl esetében a törvényszék – szemben a védelmi érvekkel – messzemenőig figyelembe vette a II. r. vádlott javára írható enyhítő körülményeket, ugyanis kizárólag az enyhítő körülményeknek tulajdonított nagyobb nyomaték indokolhatja a büntetési tételkeret alsó határához közelítő tartamú szabadságvesztés kiszabását. A törvényszék által meghatározott 6 év fegyházbüntetés arra figyelemmel méltányosnak mondható, hogy a II. r. vádlott kábítószer-kereskedelem büntette miatt indult büntetőeljárás hatálya alatt követte el az újabb ugyanilyen minősítésű bűncselekményt a jelentős mennyiség alsó határát 18-szoros mértékben meghaladó mennyiségű kábítószerre.

[121] III.r. vádlott esetében a törvényszék maga is utalt rá, hogy az általa megállapított minősítés mellett törvénysértő volt az 1 éves börtönbüntetés kiszabása, mivel a Btk. 176. § (3) bekezdése szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntetése a Btk. 82. § (1) bekezdés b) pontja alapján legkevesebb kétévi szabadságvesztést lehet kiszabni. Az ítéltábla annyiban egyetértett az elsőfokú bíróság elgondolásával, hogy az enyhítő szakasz alkalmazására a III. r. vádlott esetében is lehetőség van elsősorban rendkívül kedvező személyi körülményeire figyelemmel. Azonban az enyhítési lehetőség teljes kihasználását nem tartotta indokoltnak az ítéltábla arra figyelemmel, hogy a III. r. vádlott nem ismerte be a terhére rótt bűncselekmény

elkövetését, és az általa elkövetett bűncselekmény konkrét tárgyi súlya – figyelemmel arra, hogy a kábítószer mennyisége a jelentős mennyiség alsó határát közel hatszoros mértékben lépte túl – nem tekinthető a tipikusnál kisebbnek.

[122] Az ítéltábla egyetértett a védőkkel abban, hogy a bűncselekmény elkövetését beismerő vádlottak esetében a méltányosság gyakorlása indokolt jelen ügyben. Ez azonban azt is jelenti, hogy a belső arányosságot akkor lehet biztosítani, ha az enyhítési lehetőség teljes kihasználását kizárólag e vádlottaknak tartja fenn a másodfokú bíróság. Erre figyelemmel az ítéltábla III.r. vádlott esetében az alsó határt megközelítő, de azt el nem érő tartamú szabadságvesztés kiszabását látta indokoltnak. Az ítéltábla is felismerte azt a kérdést, hogy a végrehajtandó szabadságvesztések kiszabása folytán a II. és III. r. vádlottak közös gyermekeinek neveléséről ki fog gondoskodni, azonban ezt a problémát nem lehet a büntetéskiszabás keretében megoldszemély¹¹ úgy, hogy a büntetési célok ne sérüljenek.

[123] IV.r. vádlott esetében a súlyosító körülmények módosítást igényeltek. Az elsőfokú bíróság súlyosító körülményként értékelte a kábítószer mennyiségét. Ez az irányadó tényállás szerint a jelentős mennyiség alsó határának hatszorosa volt, ami az ítéltábla gyakorlatában a büntetési tételkeretben értékelt tipikus tárgyi súlyú bűncselekménynek felel meg, annak sem enyhítő, sem súlyosító hatása nincs. Súlyosító körülményként kell azonban értékelni, hogy a IV. r. vádlott éveken keresztül foglalkozott a kábítószer kereskedelmével és annak keretében nem csak fogyasztóknak, hanem viszonteladóknak is értékesített nagyobb mennyiségű kábítószer¹²t. Ez a tény mutatja meg a IV. r. vádlott által elkövetett bűncselekmény konkrét tárgyi súlyát, amely a tipikusnál nagyobbban értékelendő. Erre figyelemmel az, hogy az elsőfokú bíróság az enyhítő szakasz alkalmazásával szabta ki a szabadságvesztés büntetést, az enyhítő körülmények teljes értékelésére utal. Szemben a védői érvekkel nem lehet különösebb jelentőséget tulajdonítani a IV. r. vádlott élettársánál 2021. szeptemberében diagnosztizált betegségnek, mivel az a mindennapi életvitelre nincs nagyobb kihatással, továbbá mert az viszonylag a diagnózis óta eltelt több mint két évben viszonylag könnyedén kezelhető volt. Azt sem tudta elfogadni az ítéltábla, hogy a IV. r. vádlott csupán belesodródott a kábítószer-kereskedelembé, magatartása csupán a közösségi értékesítés keretébe illeszkedik, ahol a haszonszerzési cél nem elsődleges. Ezzel szemben az állapítható meg, hogy a IV. r. vádlott viszonteladóknak és nagyobb mennyiségben is árusított kábítószer¹³t.

[124] Mindezek ellenére az ítéltábla úgy foglalt állást, hogy a IV. r. vádlott megváltozott életvitelét és a beismerő nyilatkozat súlyát az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés enyhítése tükrözheti, és a belső arányosság követelményének is az így kiszabott büntetés felelhet meg. Ugyanis nem lehet értékelés nélkül hagyni azt a tényt, hogy a IV. r. vádlottnak a nyomozás korai szakaszában megtett saját magát is terhelő vallomása nagyban hozzájárult a többi vádlott által elkövetett bűncselekmények feltárásához. Ezt a fajta beismerést az ítéltábla álláspontja szerint is nagyon komoly súllyal kell értékelni a büntetés kiszabása során, azonban a IV. r. vádlott által elkövetett bűncselekmény konkrét tárgyi súlya nem engedi meg a törvényi minimumnak megfelelő szabadságvesztés kiszabását.

[125] V.r. vádlott esetében a súlyosító körülmények közül – a IV. r. vádlottnál ismertetett büntetéskiszabási megfontolásokra figyelemmel – mellőzni kell a kábítószer mennyiségére utalást. A törvényszék az enyhítő körülményeket hiánytalanul vette számba. Az V. r. vádlott védőjének álláspontja szerint nagyobb súllyal kellett volna értékelni az V. r. vádlott rendezett életvitelét, így azt, hogy társadalmilag hasznos munkát végez, neveli a gyermekeit, kiegyensúlyozott szociális kapcsolatokkal rendelkezik, és az elmúlt években messziről kerülte azokat a helyzeteket, amelyek bármilyen kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmény elkövetésére alkalmat adna. Ezzel a védői értékeléssel nem tudott teljes mértékben azonosulni az ítéltábla. Először is az, hogy valaki törvénytisztelő életet él, megélhetését munkavégzés útján biztosítja, az állampolgárokkal szemben támasztott minimumkövetelményeknek felel meg, ezért nem jár a büntetőügyben kedvezőbb elbánás. Másodszor pedig az elsőfokú bíróság igenis értékelte az V. r. vádlott személyében rejlő kisebb társadalomra veszélyességet, ellenkező esetben nem tartotta volna alkalmazhatónak az enyhítő szakaszt.

[126] Szemben a védői érvekkel, az elsőfokú bíróság a belső arányosság maradéktalan érvényesítésével szabta ki az V. r. vádlottal szemben a büntetést. Ugyanis a IV. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés mértékét alapvetően befolyásolta az általa tett tényfeltáró beismerő vallomás, amit az V. r. vádlott javára nem lehetett értékelni. Így ugyan az V. r. vádlott által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlya kisebb, mint a IV. r. vádlott által elkövetett bűncselekményé, ezt az eltérést kellőképpen ellensúlyozza a IV. r. vádlott együttműködő magatartása. Azzal nem értett egyet az ítéltábla, hogy az ítélet belső arányossága a VI. r. vádlottal való összevetésben sérült, ugyanis – ahogy a többi beismerő vádlott esetében is – az ítéltábla komoly nyomatékot tulajdonított a beismerő vallomásoknak.

[127] VI.r. vádlott1 esetében az ítéltábla (az I.r. vádlottnál kifejtettekkel azonosan) további nagy nyomatékú enyhítő körülményként értékelte a bírósági eljárás elhúzódását. A súlyosító körülmények közül – a IV. r. vádlottnál ismertetett büntetéskiszabási megfontolásokra figyelemmel – mellőzni kellett a kábítószer mennyiségére utalást. Azzal az ítéltábla is egyetértett, hogy az enyhítő körülmények száma és nyomatéka indokolta az enyhítő szakasz alkalmazását, különösen a VI. r. vádlott tényfeltáró, társait is terhelő beismerő vallomására figyelemmel. A belső arányosság azt is indokolta, hogy a VI. r. vádlottal szemben a IV. r. vádlotthoz képest enyhébb büntetést szabjon ki a bíróság, mivel a VI. r. vádlott által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlya valamivel kisebb, mint a IV. r. vádlott által elkövetett bűncselekményé: ő rövidebb ideig foglalkozott kábítószer-kereskedelemmel, kevesebb vevőnek adott el, és nem volt nagykereskedő. Mindezt együtt értékelve az eljárás elhúzódásával, a másodfokú bíróság nem látott okot a VI. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés súlyosítására.

[128] VII.r. vádlott esetében az ítéltábla további enyhítő körülményként értékelte azt, hogy a cselekményével érintett kábítószer mennyisége a jelentős mennyiség alsó határát rendkívül kis mértékben haladta meg. Az ítéltábla is nagy jelentőséget tulajdonított annak, hogy az idősebb korú VII. r. vádlott korábban soha nem került összetűzésbe a törvénnyel, így egyetértett a törvényszék által a törvényi minimumban meghatározott tartamú büntetéssel. A VII. r. vádlott kedvező személyi körülményei azt is indokolták, hogy az ítéltábla a feltételes szabadság legkorábbi időpontját a Btk. 38. § (3) bekezdése alapján a büntetés fele részének kitöltésében határozza meg.

[129] VIII.r. vádlott tekintetében a büntetéskiszabási körülmények annyiban változtak meg, hogy tovább enyhít az oldalan, hogy immár két kiskorú gyermekről gondoskodik, és a büntetett előéletre utalást az előzményi elítélés törlése folytán mellőzni kellett. Ez utóbbi tény a kiszabott büntetés újragondolását indokolta, mivel az elsőfokú bíróság a büntetett előéletre figyelemmel nem látott lehetőséget a szabadságvesztés felfüggesztésére. Az ítéltábla egyetértett azzal, hogy a VIII. r. vádlott esetében az enyhítő körülmények száma és nyomatéka meghaladja a súlyosító körülmények számát és nyomatékát, így a belső arányosság követelményének akkor felelhet meg az ítélet, ha az ő esetében is alkalmazza a bíróság az enyhítő szakaszt. Ez az jelentette, hogy az ítéltábla a Btk. 82. § (1) bekezdés c) pontja alapján a kétéves speciális minimumnál rövidebb tartamú szabadságvesztést szabott ki. Az ítéltábla arra is lehetőséget látott, hogy a VIII. r. vádlott kedvező személyi körülményeire figyelemmel a büntetés végrehajtását a Btk. 85. § (1) bekezdése alapján felfüggeszse. A próbaidő tartamát az ítéltábla a VIII. r. vádlott által elkövetett bűncselekmény nagyobb tárgyi súlyára figyelemmel a Btk. 85. § (2) bekezdésében meghatározott törvényi maximumban határozta meg.

[130] A törvényszék a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztések végrehajtási fokozatáról és a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról a törvényi főszabályoknak megfelelően rendelkezett, de a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy személyi körülményeiket a II. r. vádlott esetében a végrehajtási fokozat, a VII. r. vádlott esetében pedig a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározása során nem kellőképpen értékelte.

[131] vádlottl I. r. vádlott védője indítványt tett az eggyel enyhébb végrehajtási fokozat meghatározására az I. r. vádlott betegségeire figyelemmel. Ezt az ítéltábla nem tartotta indokoltnak, ugyanis az eljárás során beszerzett orvosi dokumentációk és az orvosszakértői vélemény adatai alapján csupán annyi állapítható meg, hogy az I. r. vádlottnak mozgásszervi problémái vannak. Arra a védelem nem mutatott fel érdemi orvosi adatot, hogy ez a betegség folyamatos orvosi kezelést igényelne, és azt még csak nem is valószínűsítette, hogy a fegyház körülmények elviselését nagyobb mértékben megnehezítené. Ezért az ítéltábla nem tartotta indokoltnak a törvényi főszabályból eltérően a börtön fokozat előírását.

[132] Más a helyzet azonban II.r. vádlottl esetében. Ő számos betegségben szenved, amelyek között olyan is van (elsősorban a hemofília), amely krónikus és a napi életvitelt nagyobb mértékben befolyásoló betegségnek tekinthető. Az ítéltábla a hétköznapi élettapasztalatok alapján elfogadta a II. r. vádlottnak a másodfokú eljárásban tartott nyilvános ülésen tett nyilatkozatait, amelyekből az derült ki, hogy betegsége kezelése, és az abból fakadó, egyéb betegségeit érintő komplikációk a szabadságvesztés elviselését nagyobb mértékben megnehezítik. Ezeket a körülményeket az ítéltábla a Btk. 35. § (2) bekezdése alapján megállapított eggyel enyhébb végrehajtási fokozat előírásával tudja ellensúlyozni.

[133] Az elsőfokú bíróság téves adatokat vett figyelembe azonban az előzetes fogvatartás és bűnügyi felügyelet beszámítása során, és rendelkezése hiányos is volt.

[134] vádlott1 I. r. vádlott, II.r. vádlott1, IV.r. vádlott és V.r. vádlott letartóztatását a bíróság 2019. december 3. napján kelt 2.Bnyf.478/2019/10. számú végzésével szüntette meg. Ehhez képest pontatlanul szerepel az elsőfokú ítélet rendelkező részében ennél a négy vádlottnál a letartóztatás utolsó napja, amiből következően a beszámításra vonatkozó rendelkezés sem felel meg az irányadó tényeknek. Ezeket a hibákat a másodfokú bíróság javította.

[135] VI.r. vádlott1 és VII.r. vádlott letartóztatását a Budakörnyéki Járásbíróság a 2019. november 14. napján kelt és ezen két vádlott esetében ugyanezen a napon véglegessé vált 2.Bny.711/2019/5. számú végzésével szüntette meg, és rendelte el ingatlan elhagyását tiltó bűnügyi felügyeletüket. A rendelkező részben a VI. és VII. r. vádlottaknál feltüntetett dátumok ezeknek az adatoknak nem felelnek meg, ezt az ítéltábla szintén javította.

[136] A törvényszék valamennyi bűnügyi felügyeletben volt vádlottnál elmulasztott rendelkezni az ingatlan elhagyását tiltó bűnügyi felügyelet átváltási kulcsáról. Ezt a másodfokú bíróság a Btk. 92. § (3) bekezdés a) pontja alapján pótolta.

[137] vádlott1 I. r. vádlott és védője már a nyomozás során is sérelmezte a tőle lefoglalt ingóságokkal és zár alá vett ingatlanokkal kapcsolatos kényszerintézkedéseket, és a bírósági eljárásban is a vagyonek Kobzás mellőzésére tettek indítványt. A védelem hivatkozott arra, hogy a kérdéses vagyontárgyakat az I. r. vádlott a kábítószer-kereskedelem elkövetési ideje előtt szerezte, és azok ellenértéke a jövedelmi viszonyaihoz képest nem volt eltúlzott.

[138] A Pest Megyei Kormányhivatal Gödöllői Járási Hivatala tájékoztatása szerint vádlott1 I. r. vádlott az helység belterület helyrajzi szám1, helység zártkert helyrajzi szám2, helység zártkert helyrajzi szám3, helység zártkert helyrajzi szám4. és ingatlan helyrajzi számú ingatlanokon rendelkezik tulajdonjoggal. Ezek közül az helységi ingatlanokra a nyomozó hatóság zár alá vételt rendelt el. A rendelkezésre álló okiratok alapján megállapítható, hogy vádlott1 I. r. vádlott az helységi ingatlanokat 2014. július 25. és 2016. augusztus 17. között szerezte. Megállapítható továbbá, hogy ezeknek az ingatlanoknak a szerzési értéke összesen 15 300 000 volt, ezen túl az I. r. vádlott 2016. október 13. napján megszerezte a 12 500 000 Ft értékű szadai ingatlan tulajdonjogát is. Az I. r. vádlott mindezen túl két korlátolt felelősségű társaságban rendelkezik 100% tulajdon hányaddal, az üzletrészek értéke 3 millió Ft. Végül a rendelkezésre álló iratok alapján az is rögzíthető, hogy az I. r. vádlott 2014 januárja és 2018 decembere között összesen 15 gépjárművet vásárolt, amelyek közül kettő került lefoglalásra.

[139] A nyomozás során folytatott vagyonfelderítés eredményeképpen az állapítható meg, hogy vádlott1 I. r. vádlott 2014 és 2018 között összesen 6 025 805 Ft jövedelmet vallott be az

adóhatóság felé. Ehhez a jövedelmi helyzethez képest az előző bekezdésben részletezett vagyontárgyak mindegyikének a megszerzése aránytalannak tekintendő, hiszen a vizsgált időszak alatt még a minimálbérnek megfelelő jövedelemről sem adott számot az I. r. vádlott. Az márpedig nem igényel további magyarázatot, hogy a minimálbért sem elérő jövedelemből nagyobb értékű vagyontárgyakat nem lehet megvásárolni.

[140] vádlott1 I. r. vádlott védője a nyomozás során előterjesztett panaszában arra hivatkozott, hogy az I. r. vádlottnak a cég4-ből havi 5 000 000 Ft, a cég2ből havi 3 000 000 Ft jövedelme származik. A védő a másodfokú nyilvános ülésen elmondott perbeszédében, illetve az I. r. vádlott felszólalásában is arra hivatkozott, hogy cégeiből megfelelő jövedelme volt, amiből finanszírozni tudta a gépjármű- és ingatlanvásárlásokat.

[141] Az ügyiratokban megtalálhatók az I. r. vádlott tulajdonában álló gazdasági társaságok cégiratai, így azok alapján az I. r. vádlott állításai ellenőrizhetők voltak. A étterem üzemeltető, vádlott1 I. r. vádlott 100%-os tulajdonában levő cég5 2015-2018. évi adózott eredményei negatívak volt (-3 613 000 Ft, -3 529 000 Ft, -3 618 000 Ft és -1 687 000 Ft). A cég6 nevű vendéglátóipari egységet üzemeltető, vádlott1 I. r. vádlott 100%-os tulajdonában levő cég5 2018. évi adózott eredménye -1 330 000 Ft, 2017-ben 681 000 Ft adózott eredménnyel zárt a társaság. 2015-ben és 2016-ban a társaság adózott eredménye negatív volt (-36 000 Ft és -5 316 000 Ft). A cégiratok alapján az is megállapítható, hogy a jelzett időszakban egyik cég sem fizetett osztalékot. Megállapítható továbbá, hogy a cég5 személyi jellegű ráfordításai éves szinten 7 és 10 millió Ft közötti összeget tettek ki. Ugyanez a kiadás a cég2nél 1 és 8 millió Ft között alakult a 2015 és 2018 közötti időszakban. Ezek az adatok azt mutatják, hogy vádlott1 I. r. vádlott egyik vállalkozásából sem tett szert nagyobb összegű jövedelemre, így a védelmi hivatkozásokkal szemben az nem ad magyarázatot a vagyongyarapodásra.

[142] A védelem a másodfokú eljárásban is hivatkozott arra, hogy a nyomozás során okiratokkal igazolták azt, hogy a kérdéses vagyontárgyakat legális forrásból szerezte be az I. r. vádlott. Ezzel szemben az ítéltábla azt állapította meg, hogy az ügyiratokban nem található olyan okirat, amely az elsőfokú bíróság álláspontját cáfolná, a rendelkezésre álló, fent részletes elemzett adatok pedig a vagyoneklobzás indokoltságát mindenben alátámasztják.

[143] A Btk. 74/A. § (2) bekezdés a) pontja szerint ellenkező bizonyításáig vagyoneklobzás alá eső vagyonnak kell tekinteni, és vagyoneklobzást kell elrendelni arra a vagyonra is, amelyet a kábítószerrel való kereskedés elkövetője a büntetőeljárás megindítását megelőző öt évben szerzett, ha a vagyon, illetve az elkövető életvitele az igazolható jövedelmi viszonyaihoz, személyi körülményeihez képest különösen aránytalan. Az ítéltábla a bemutatott tények alapján azt állapította meg, hogy vádlott1 I. r. vádlott valamennyi zár alá vett ingatlana és lefoglalt gépjárműve olyan vagyon, amely az I. r. vádlott igazolható jövedelmi viszonyaihoz képest különösen aránytalan. Hangsúlyozandó, hogy a törvény az igazolható jövedelmi viszonyokat tette meg a vizsgálat alapjául, így nincs jelentősége annak, hogy az I. r. vádlott esetleg más forrásból is szerzett olyan jövedelmet, amelyet aztán az adózás alól kivont. A szerzési időpontok és az irányadó tényállásban rögzített elkövetési idő összevetésével az is megállapítható, hogy valamennyi érintett vagyontárgyat a 2018 októberét

megelőző öt évben szerezte az I. r. vádlott, így a vagyonek Kobzásnak valamennyi feltétele teljesül.

[144] Mindezek alapján az ítéltábla a vádlott I. r. vádlottal szemben elrendelt vagyonek Kobzásról szóló rendelkezést kiegészítette az helység belterület, helyrajzi szám1 helyrajzi számon nyilvántartott ingatlanra elrendelt vagyonek Kobzással. A másodfokú bíróság észlelte, hogy az elsőfokú ítélet rendelkező része – nyilvánvaló elírás folytán – az helység zártkert helyrajzi szám2 helyrajzi számú ingatlanról kétszer rendelkezik, ellenben az helység zártkert helyrajzi szám3 helyrajzi számú ingatlanról rendelkezést nem tartalmaz. Ezt a rendelkezést javítani kellett.

[145] A törvényszék a bűnjelekről nagyobb részt törvényesen rendelkezett, azonban elkobozni rendelt bűnjeleknél szükségtelenül rendelkezett a lefoglalás megszüntetéséről. Az I. r. vádlottnak kiadni rendelt bűnjelekről való rendelkezés alapvetően törvényes, azonban az elsőfokú ítélet [171] bekezdésében írtak szükségtelenek, és megnehezítik az ítéleti rendelkezés megfelelő jogalapjának feltárását, ezért ezt a részt a másodfokú bíróság mellőzte. A bűnügyi költség viselésére vonatkozó elsőbírói rendelkezés törvényes.

[146] A fentiek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg annak törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[147] A másodfokú bíróság a vádlott I. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől letartóztatásban töltött időt a Btk. 92. § (1) bekezdése alapján számította be a szabadságvesztés büntetésbe.

[148] A másodfokú eljárásban IV.r. vádlott kirendelt védőjének eljárásával kapcsolatban merült fel bűnügyi költség. Mivel a IV. r. vádlott javára enyhítés érdekében bejelentett fellebbezések eredményre vezettek, ezt a költséget a Be. 613. § (2) bekezdés a) pontja alapján az állam viseli.

[149] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2023. november 17.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,

dr. Ignác György s. k.,

dr. Cserni János s. k.,

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A bíróság 2022. november 30. napján kihirdetett 20.B.66/2021/81. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.166/2023/44. számú ítéletével foglalt változtatásokkal vádlott1 I. r., II.r., III.r., IV.r., V.r., VI.r., személy12 VII. r. és VIII.r. vádlott vonatkozásában 2023. november 17. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2023. november 17.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,

a tanács elnöke